

ostřina placána v gotovini

Január
1940

Bogoljub

Angelci iz Quagliovih fresk v ljubljanski stolnici. Angelci v podobi ljubkih otročičev so posejani med drugimi freskami.

1. igra na flavto,
  2. na gosli,
  3. molijo s sklenjenimi rokami,
  4. bije s činelami,
  5. udarja na triangel.
- Vsi slavijo Gospoda.

B * O * G * O * L * J * U * B

JANUAR

XXXVIII. LETNIK

1940

Najganljivejši praznik

Ko se leto nagiblje k zatonu, praznujemo dan rojstva našega Zveličarja. Izredno posvečenje spremlja ta najpresrčnejši praznik vseh praznikov, saj ogreva srca vseh kristjanov — starih in mladih —, saj mehča tudi otopelost zastaranih grešnikov.

Ta častitljivi dan ljubezni božje je pa obenem praznik Marijin, saj je spominski dan tistega presvetega trenutka, ko je bila dopolnjena obljuba Gospodova in se je uresničilo, kar je angel oznanil: »Ne boj se, Marija, zakaj milost si našla pri Bogu. Glej, spočela boš in rodila sina, ki mu daj ime Jezus. Ta bo velik in sin Najvišjega.« (Lk 1, 31.)

Marijini častilci, zlasti pa vsi, ki ste se posvetili Marijini službi v kongregaciji in se tudi z Marijo veselite vsake njene odlike, imate torej posebno o božičnih praznikih dovolj vzroka, da v iskreni ljubezni in s svetim ponosom častitate svoji nebeški Materi in se z njo poveselitate; saj je čast, ki jo je Bog naklonil Mariji, da je postala mati Odrešenikova in da je obenem ostala devica, edinstvena, je čudo božje močnosti in dobrotljivosti.

Gotovo pa je, da ta sveta čustva nikjer in nikogar tako ne prevzamejo, kakor romarja, ki je tako srečen, da more na sveti dan ali pa že na sveti večer obiskati oni blagoslovljeni prostor, kjer se je izvršila velika skrivnost učlovečenja Sina božjega.

Znani škof Keppler je vtise teh trenutkov mojstrsko opisal. Povejmo z njegovimi besedami, kaj vse je občutil, ko je mogel doživeti veličastne obrede svetih dni v Betlehemu samem.

»Betlehem! Kako ljubeznivo in veličastno obenem je to mestece. Na lepo vzpetem in zaokroženem grebenu je položena vrsta hiš, pa tudi ponosnih stavb. Nas zanima predvsem vzhodni del mesta. Tu se ustavi zvezda naše vere kakor nekoč zvezda Modrih. Tu nam pokažejo globoko v skalnati duplini zavarovane jaslice Zveličarjeve, zibelko krščanstva in vere in kulture: kraj, ki smo o njem sanjali kot otroci in razmišljali kot možje. Pred nami je mogočna skupina trdnjavi podobnih poslopij, ki oklepajo v sebi dve znatni cerkvi in tri samostane: eden je frančiškanski, drugi armenski, tretji grški. Najčastitljivejši del te skupine je cerkev rojstva Gospodovega.

Najprej obiščemo lepo cerkev sv. Katarine, ki je last frančiškanov. Nato nam prižgo sveče in frančiškanski brat nas povede ob levi cerkveni ladji po stopnicah v notranje prostore. Hodniki so ozki in večkrat zasukani. Po njih pridemo v prostorno, v skalo vsekano kapelo. Odtod še ozek prehod in odpre se nam oni sveti prostor, ki je božični dan cilj vsakega betlehemskega romarja. Spoštljivo se približamo. Duplina je z zmernimi lučkami

srebrnih svetilk skrivnostno razsvetljena; obložena je z rdečim svilenim damastom, 12 m dolga, 4 m široka in 3 m visoka. Na vzhodni strani ima oltarček, pod oltarno mizo na dnu je bela marmorna plošča, ki jo stalno osvetljuje 15 srebrnih svetilk. V plošči je vdolbena srebrna zvezda, okrog nje pa napis:

Hic de Virgine Maria
Jesus Christus natus est.

(Tukaj je rojen iz Marije Device: Jezus Kristus.)

Ta besedica »Hic« (tukaj) zagrabí dušo, jo premaša, da se človek nehote spusti na kolena in poljubi prostor. Poleg Golgote in božjega groba je ta prostor najsvetejši na zemlji. Blagoslovljena ura mojega življenja — vzklika škof Keppler — ko gledam z lastnimi očmi to sveto mesto, ko smem k izpovedi vere v temeljno skrivnost krščanstva dodati blaženo besedico »Hic« — tukaj! Vredno je, da to posvečeno uro prav uporabim, da v to posvečenje vtopim preteklost in prihodnost svojega življenja, veselje in žalost, skrbi in stiske, in da zagotovim delež na tej milosti tudi svojim dragim v domovini.«

Tako škof Keppler.

Čujmo še, kako opisuje božični praznik v Betlehemu, španski frančiškan, ki s svojimi tovariši varuje in straži ta sveti kraj.

Sveti večer je. Velika cerkev je polna vernikov — do zadnjega kottička. Katoliški poslaniki iz Jeruzalema — zastopniki Francije, Španije, Italije — so s svojimi soprogami zasedli častne sedeže. Zvonovi naznanijo pričetek cerkvenih slovesnosti. Najprej odpojejo duhovniki jutrnjice z refrenom (odpevom): »Kristus je rojen; pridite, molimo!« — ki ga ponavljajo srebrni deški glasovi menjaje z zborom redovnikov in godbenikov.

Nehote se človek zamisli dva tisoč let nazaj, na besede pobožnih pastirjev in petje nebeških angelov, ki o njih pripoveduje evangelij.

Ob polnoči se prične velika maša, ki jo opravlja patriarh iz Jeruzalema. Do slavošpeva »Gloria« — je vse mir-

no v širnem prostoru. Ko se razlegne »Gloria«, se pa množica razgiblje, luči se ojačijo, orgle zadone veličastneje, petje je svečaneje: božično razpoloženje se prične. Moralo se je utrtni še kaj posebnega!

Podoba božjega Deteta, ki je v jaslih nad oltarjem, se ob slavošpevu (Gloria) naenkrat pojavi v samih lučkah. Južnjaki in Vzhodnjaki ob takih prilikah ne morejo ostati mirni. Glasno začno vzklikati, klici občudovanja se slišijo; — za nekaj časa se prejšnja tiha pobožnost poizgubi. Hkrati se pomešavajo med ljudsko živahnost božični spevi veličastne glorijske. Zdi se, kakor da je človek prestavljen v skrivnosten svet.

Po slovesni pontifikalni maši se razvrsti procesija. Vse gre na kraj, kjer se je Kristus rodil, k bližnji duplini pod cerkvo. Podoba Deteta Jezusa, ki je med svetim opravilom bajno razsvetljena plavala nad oltarjem, položi s svetim spoštovanjem v naročje častitljivega patriarha, ki jo nese na mesto, kjer je prečista Devica svetu podarila Odrešenika sveta. Vsi obredi so sila ganljivi, in nemalo jih je, ki se ob tem prizoru ne morejo ubraniti solz.

Vseh oči so uprte v diakona, ki zdaj še enkrat odpoje božični evangelij, ki seveda nikjer na svetu tako ganljivo ne učinkuje kot tu. Tista mala besedica »Tukaj« tako čudovito užge, da je to dogodek, ki ga človek ne zgubi iz spomina. V evangeliju sv. Luka je dostavljena za ta prostor besedica »tukaj« — tako da poje diakon: »In porodila je (t u k a j) sina prvorojenca, ga povila v plenice in položila v jaslí...« (Lk 2, 7.)

Medtem ovije patriarh podobo deteta v svilene prtove in jo položi v jaslí, ko izgovori diakon: »in ga je položila v (t e) jaslí« — »et reclinavit eum in h o c p r a e - s e p i o«.

Nato zadoni še enkrat iz jasnih mladinskih grl slavošpev: »Gloria in excelsis Deo!« Prizor, ki gane do solz.

Ko se odpoje še zahvalna pesem, zapušča občinstvo med bučnim sviranjem orgel v sprevodu sveti prostor. Od zdaj se opravljajo svete maše do poznega popoldneva; vmes prejema na tisoče domačinov in pobožnih romarjev božje Dete pri obhajilni mizi v svoje srce. A. C.

»Glej, kratka leta minejo, in grem po stezi, po kateri se ne bom vrnil.« (Job 16, 23.)

»Ako svoje grehe priznavamo, je zvest in pravičen, da nam naše grehe odpusti in nas očisti vse krivičnosti. Ako rečemo, da nismo grešili, ga postavljamo na laž in njegove besede ni v nas.« (I Jan 1, 9.)

»Večja ko nebo je tvoja milost, o Gospod.« (Ps 107, 5.)

»Če bi mi sami sebe presojali, bi ne bili sojeni.« (I Kor 11, 31.)

»Potrtega in ponižnega srca, o Bog, ne boš zaničeval.« (Ps 50, 19.)

»Mirna vest je vedna gostija.« (Preg 15, 15.)

Svetovna molitvena osmina

Ena čreda in en pastir.

V novembru je sv. oče Pij XII. prejel vse polno zahvalnih pisem za prelepo okrožnico, ki jo je poslal katoliškemu svetu na praznik Kristusa Kralja. Med drugimi se je oglasil mož, ki se je pravkar vrnil iz protestantske zmote v katoliško resnico in je takole napisal:

»Šel sem skozi veliko zmot in skozi hudo dušno trpljenje. Dolgo sem okleval med protestantsko vero in med rimsko-katoliško in velika je bila notranja muka. Do zadnjih dni sem se obotavljal in dvomil.

Zdaj sem pa prebral in premislil okrožnico »Summi Pontificatus« in konec je vsakega dvoma in prevzetnega nasprotovanja. Veletok luči, ljubezni, krščanske ponižnosti se je zлил vame. Sem zelo majhen človek, pa hočem biti z vami z vso močjo v sveti borbi, ki naj spet zgradi jutrišnje človeštvo in ga napoti k Bogu brez grozot in nasilja.«

Kako dobro je ta plemeniti spreobrnjenec razumel svetega očeta, ki v okrožnici vabi h katoliški edinosti, »ki jo željno pričakuje toliko plemenitih duhov, ki sicer niso z Nami, pa so lačni in žejni pravice in miru in dvigajo svoje oči k sedežu sv. Petra, od koder pričakujejo vodstva in sveta«.

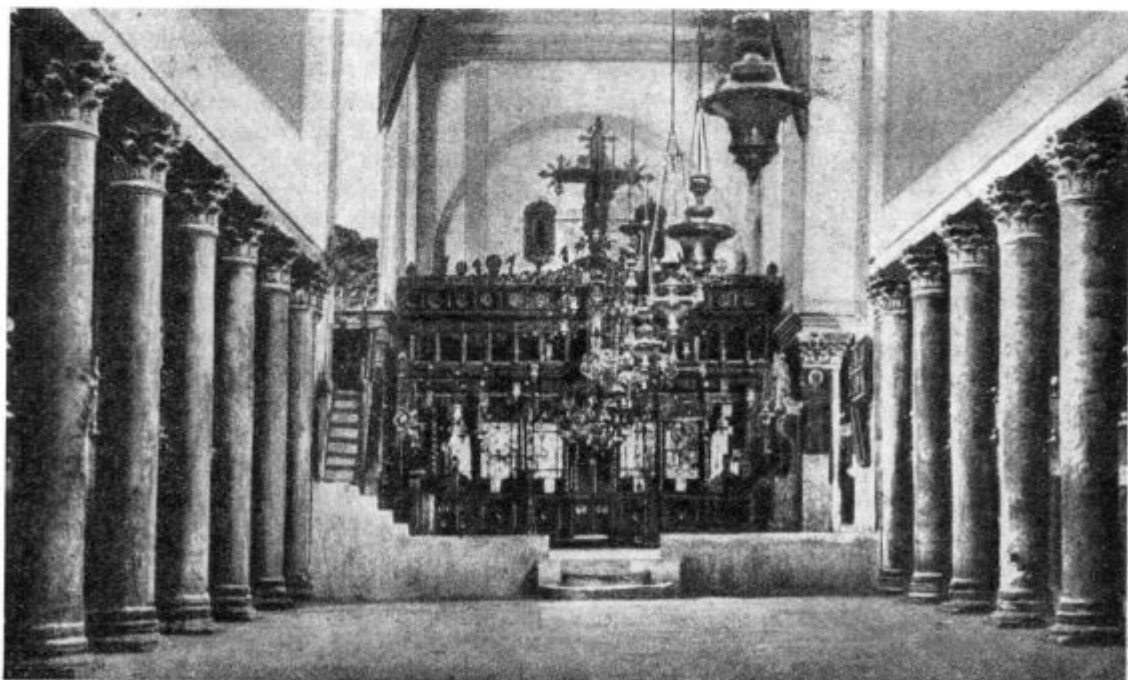
Ob smrti Pija XI. je zapisal pravoslavni atenski list »Življenje«, da se je za vlade po-

kojnega papeža napravil velik korak proti združenju ločenih kristjanov z rimsko Cerkvijo. In res, Pij XI. ni zamudil nobene priložnosti, da je kot vrhovni pastir vabil k sebi ovce, ki so se bile oddaljile in razkropile. V znameniti okrožnici »Mortalium animos« je dejal na praznik sv. Treh kraljev pred enajstimi leti: »O da bi nam nebo naklonilo to srečo, da bi mogli z očetovsko ljubeznijo objeti sinove, ki jih objokujemo, ker so šli od nas. Naj bi Odrešenik, ki hoče, da se zveličajo vsi ljudje in spoznajo resnico, uslišal našo gorečo molitev in poklical vse, ki so v zmoti, k edinosti Cerkve.«

V ta vzvišeni namen bomo letos s podvojeno gorečnostjo opravili svetovno molitveno osmino od četrta, 18. januarja, ko bomo obhajali spomin Prestola sv. Petra v Rimu, do četrta, 25. januarja, ko se bomo veselili Spreobrnjenja apostola narodov svetega Pavla. Prosili bomo Boga, da bi se spet združili z rimsko Cerkvijo kristjani, ki so se od nje ločili, in da bi stopili vanjo tisti, ki niso kristjani.

Postanek molitvene osmine.

Začetnik svetovne molitvene osmine je angleščanski duhovnik Pavel Francis, ustanovitelj spravne družbe (moškega in ženskega reda) za misijone. Navduševal je zanjo od le-

Betlehem.

(Notranjščina bazilike rojstva Kristusovega.)

ta 1907. v listu *The Lamp* in dokazoval, da so vsi kristjani dolžni pokorščino rimskemu papežu in da je molitev najboljši pripomoček za zedinjenje. Leta 1908 so začeli s to osmino v katoliških in angličanskih cerkvah v Ameriki. Leto pozneje je Francis s svojo družbo prestopil v katoliško Cerkev in Pij X. je novo pobožnost odobril; l. 1920 pa jo je sprejel tudi svetovni kongres protestantskih in vzhodnih cerkev.

Kako se opravlja.

Z molitvami, žrtvami in sprejemom svetih zakramentov. Najprimernejša je molitev, ki jo Cerkev te dni moli po sv. maši ali po litanijah:

Naj bodo vsi eno kakor ti, Oče, v meni in jaz v tebi; da bodo tudi oni v nama eno, da bo svet véroval, da si me ti poslal.

V. Jaz tebi pravim: ti si skala.

O. In na to skalo bom sezidal svojo Cerkev.

Molimo. Gospod Jezus Kristus, ki si rekel svojim apostolom: »Mir vam zapustim, svoj mir vam dam,« ne glej na moje pregrehe, ampak na vero svoje Cerkve, in utrdi jo po svoji volji v miru in edinosti. Ki živiš in kraljuješ Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Druge molitve.

Silno lepe so molitve v maši, ki jo Cerkev od 14. stoletja opravlja zato, da bi nehal razkol (ad tollendum schisma). Pred predglasjem n. pr. prosi: »Posvétí, Gospod, te darove, ki ti jih poklanjamo zato, da bi bili vsi kristjani eno: zaradi njih nam podari edinost in mir v tvoji Cerkvi.«

Ali molitev po obhajilu: »Sveto obhajilo, o Gospod, ki smo ga zaužili, pomeni, kako smo verniki v tebi zedinjeni. Naj tako tvojo Cerkev uspešno zedini!«

Pretresljivo lepa je stara angleška molitev za cerkveno edinost:

»Prosimo te, vsemogočni Bog, da zadeláš v tvoji Cerkvi vsak studenec nesloge. Stori, ko ti bo všeč, da bodo kristjani popolnoma edini; zatri vse, kar jih loči in daj, da bodo vsi hodili po poti, ki jih vodi k edinosti vere, upanja in ljubezni. Ves svet naj ve, da je samo en Bog, naš skupni Oče, in samo en Gospod, Jezus Kristus, ki naj bo po njem in z njim v edinosti Svetega Duha tebi, vsemogočni Oče, vsa čast in vsa slava do konca sveta. Amen.«

Molitveni namen posameznih dni osmine.

Še bolj goreče in z večjo zbranostjo bomo opravljali molitveno osmino, če bomo vsak dan skušali izprostiti nekaj posebej določene. V Rimu so lani takole molili:

18. jan. za zedinjenje vseh kristjanov z rimskim papežem,

19. jan., da bi se vzhodni kristjani vrnili v katoliško Cerkev,

20. jan., da bi se vrnili angličani,

21. jan., da bi se spreobrnilo evropski protestanti,

22. jan., da bi stopili v katoliško Cerkev vsi ločeni ameriški kristjani,

23. jan. za spreobrnjenje grešnikov,

24. jan. za spreobrnjenje Judov,

25. jan. za spreobrnjenje vsega krščanskega sveta.

Ločene veje — muževne.

Ko je izšlo prvo veliko pismo papeža Pija XII., je angleški radio zaklical v svet, da je sv. oče v Rimu vrhovna moralna avtoriteta na svetu, to se pravi najvišji varuh resnice in človeka vrednega življenja.

Jezus je dejal: »Od smokvinega drevesa pa se učite prilike: Kadar postane njegova veja že muževna in poganja liste, veste, da je blizu poletje. Tako tudi vi: kadar boste videli vse to, vedite, da je blizu — pred vrati (Mt 24, 32. 33).«

Tako se nam hoče danes zdeti, da so ločene veje naših krščanskih bratov muževne in da je vse to blizu — pred vrati. Materialistične zablode zadnjih časov, boljše vizem in novo poganstvo, pritajen obup zaradi druge svetovne vojne glodajo duše, da se spogledujejo in vprašujejo: »Ali je sploh še mogoče lepo in človeka vredno življenje?«

Da, še je mogoče, a samo v luči evangelija, ki ga hrani, nestrašeno brani in nepodkupljivo razlaga častitljivi starček v Rimu, tisti, ki je v svoje prvo pismo postavil besede, ki so res vredne vrhovnega pastirja: »Tudi voščila tistih, ki sicer niso udje vidne katoliške Cerkve, so nas nad vse ganila in ne moremo molče mimo njih. V vsem zaupamo v božje varstvo in vodstvo in slovesno izjavljamo, da smo prežeti ene same želje: da bi posnemali zgled Dobrega Pastirja in vse pripeljali k sreči: da bi imeli življenje in ga imeli v izobilju« (Jan 10, 10).

Ko je častitljivi ruski pravoslavni škof v boljševiškem preganjanju za vero umiral, je govoril res evangeljske besede, kakršne brez nehanja prihajajo iz očetovskega srca Pija XII.: »Sedaj ni ura prepira in nesloge. Samo en prepir naj bo in eno tekmovanje: kdo bo imel večjo ljubezen!«

In za to bomo tudi mi tekmovali v letošnji svetovni molitveni osmini.

J. Šimenc.

Kdaj dobimo národnega svetnika?

Zadnja leta je bilo izredno veliko kanonizacij (svetniških proglašenj). Narodnosti, ki dobe svoje lastne zaščitnike in varihe pri Bogu, se čutijo s tem upravičeno počaščene. Ob takih priložnostih se utegnejo drugod prožiti napačna mnenja in sodbe, ki bi jih ne bilo, ako bi bili vsi glede svetniških procesov zadosti in pravilno poučeni in bi vedeli, da svetnikov ne dela ne papež, ne denar, ne vpliv odličnih posrednikov in veljavnost mogočnih narodov, ampak samo s čudeži spričana svetost od Boga izvoljenih krepostnih oseb.

Res je, da nebeško zveličanje dosežejo vsi tisti, ki so umrli v stanu posvečujoče milosti, in sicer ali takoj, če so že v življenju docela izbrisali tudi časne kazni za greh, ali pa po daljšem ali krajšem očiščevanju in zadoščevanju v vicah. Čast oltarja in delež svetniške gloriole pa prisodi vsemodri Bog le nekaterim, kateri so se tako odlikovali v krepostnem življenju, da nam jih postavi za vzornike in tudi za priprošnjike. To odliko in vzornost izpriča Bog sam s čudeži. Na podlagi izpričanega krepostnega življenja in na podlagi čudežev more sveta Cerkev izvršiti »beatifikacijo« ali »kanonizacijo« svetniške osebe.

»Kanonizacija« (proglašenje med svetnike), ki sledi »beatifikaciji« (proglašenje med blažene), torej ne pomeni, da je dotična svetniška oseba šele takrat sprejeta v nebesa, marveč pomeni, da je Bog sveto življenje, blaženo smrt in nebeško slavo svetnika potrdil tudi s čudeži in da ga smejo verniki častiti, pa se tudi njegovemu varstvu priporočati.

Tako poveličanje svetniških vzorov je gotovo velika dobrota in milost, ki je treba zanjo Boga prositi. Kdaj bomo tudi mi Slovenci deležni te sreče? Potrebni smo že, ali smo je pa tudi vredni? Ali se potegujemo zanjo tako, kakor drugi narodi? Kaj torej storiti?

Splošno je mnenje, da je naš rojak, nekdanji misijonar med Indijanci, poznejši škof v marquetteški škofiji, Friderik Baraga, umrl po svetniškem življenju v sluhu svetosti. Če hočemo, da ga Bog poveliča s čudeži in da ga nam Cerkev postavi za zaščitnika, moramo vztrajno za to milost prositi, se mora v ta namen v molitvi združevati ves naš narod. Ljubljanski škof, ekselenca dr. Gregorij Rožman, presrčno želi in priporoča, da bi se verni Slovenci v vseh tegobah in stiskah, zlasti pa v bolezni obračali za pomoč in rešitev, ki naj bi jo dobrotljivost božja na-

klonila po priprošnji † škofa Friderika Baraga. (Prošnje in zahvale bo sproti objavljali »Boğoljub«, in sicer odslej samo te!)

Kako je sedaj z delom za beatifikacijo škofa Baraga.

Zadeva je v tiru. Med ameriškimi Slovenci je ustanovljena »Baragova zveza«, ki je nje naloga, da z molitvijo, z denarnimi

Rojstvo Gospodovo.
(Fresko-slika v domžalski cerkvi.)

sredstvi in s propagando pospešuje to akcijo med slovenskim narodom v Ameriki, po domovini in v Rimu.

Škof Plagens, naslednik nekdanjega svojega prednika na marquetteški škofijski stolici, se bo resno in z veseljem zavzel za pospešitev svetniškega procesa. Doslej je bil nekoliko oviran, ker je bila v delu nova, krasna škofijska stolnica. Za pomoč je bil povabljen tudi kardinal Mundelein, ki je kazal veliko naklonjenost, a je medtem umrl. Škof Plagens bo potoval iz tega namena v Rim, kjer bo posredoval, da bo imenovan poseben »postulator«, t. j. pooblaščenec, ki bo prišel v Ameriko in tam začel z vsem potrebnim preiskovanjem.

Za kritje prvih stroškov je »Baragova zveza« zaenkrat ponudila 1000 dolarjev.

Upati je, da se bo mogel proces kmalu začeti in uspešno nadaljevati zlasti zato, ker se je prav v letu 1939 na priprošnjo škofa Baraga zgodil očividni čudež ozdravljenja, in sicer na osebi slovenskega rojaka, misijonarja Franceta Jager iz Minneapolisa.

Poleti, 24. julija 1939, je imela »Baragova zveza« za beatifikacijo svoje letno zborovanje. Na seji je zavladalo izredno navdušenje, ker je bil navzoč gosp. Jager sam, ki ima že čez sedem križev na plečih. Kako je ozdravel, je gg. tovarišem sam povedal. Poročilo o tem je pa poslal župnik in č. kanonik Oman ljubljanskemu škofu, ekscelenci dr. Gr. Rožmanu, ki nam je ljubeznivo dovolil, da ga priobčimo bralcem »Bogoljuba«.

Tako-le pripoveduje kanonik Oman:

G. župnik Jager je imel raka na nebu v ustih; bolezen mu je že razjedala grlo in je prešla tudi v nos. Že nekaj dni ni mogel ničesar več zaužiti. Zdravnik mu je prisodil samo še nekaj tednov. Njegovi duhovski tovariši so imeli že vse pripravljeno za pogreb: prostor, kamor bi ga pokopali, mašnika, ki bi opravil pogrebno mašo, govornika, ki bi se poslovil v cerkvi od njega. Čakali so le še trenutka, ko bo izdihnil, saj je bil že popolnoma opešal.

In kaj se zgodi? Naj sedaj govori župnik Jager sam:

»Zdaj sem se pa ujezil in sem rekel: Vidiš, ti Friderik, ti si v nebesih, jaz pa tukaj umiram in ti stojiš v svoji ponižnosti najbrž kje za vrati. Vsi drugi narodni svetniki letajo k Bogu, da pomagajo svojim; ti si pa prepониžen, da bi se pobrigal zame, ki sem zadnji tvojih naslednikov.« (Misijonar Baraga je namreč pripeljal tovariša Pirca, Pirc Trobca, ta Sonca, Sonce pa Jagra v Ameriko.) »Tukaj ne gre za tvojo čast« — je nadaljeval g. Jager — »tu gre za krščansko ljubezen. Ti mi lahko pomagaš. Pomagaj mi!«

(Vse to je ozdravljenec pripovedoval s solzami v očeh, večkrat mu je med tem tudi govornica zastala.) Potem je nadaljeval: »To je bilo ob enajstih dopoldne. Ob dveh popoldne pa sem naenkrat začutil: z d r a v s e m! Vstal sem in skušal hoditi, četudi sem bil še slaboten. Pet mesecev sem bil že v bolnišnici. Počasi sem se opravil in opirajoč se na steno sem lezel iz poslopja. Na hodniku srečam postrežnico in sestro. Kar ostrmeli sta misleč, da se mi blede. Res se mi je poprej včasih malo zasukalo od oslabelosti, zdaj pa ne. Strežnica je naredila z roko znamenje pred čelom, češ da se mi meša. Pa sem vse opazil in rekel: »nuts to you« — tebi se blede, ne meni. Nista me mogli spraviti nazaj. Šel sem ven, vzel svoj avto, ki sem ga imel spravljeneša za bolnišnico in se odpeljal domov skozi mesto — polno prometa. Že dalj časa mi ni dišala nobena jed; vsaka se mi je stidila. Ko sem prišel domov, sem začel piti mleko, jesti kruh in svinjino. Čez nekaj dni so se mi odluščile kraste in sem jih izpljuval iz ust. Na mestu krast se je pokazala najlepša koža. Vse zaceljeno — raka nikjer. Dvakrat sem bil od tedaj že pri zdravnikih na minnesotski univerzi in vselej so priznali, da raka ni nikjer več.«

Kanonik Oman je dostavil: »Čudežev torej ne bo manjkalo. Treba je zdaj le še ljudi zganiti, da bodo kaj prispevali za sklad, ki se bodo z njim poravnali stroški za svetniški proces.«

Vsa stvar glede beatifikacije Baragove — kakor se kaže — dobro poteka. Molili bomo k Bogu in se priporočali svetniškemu škofu Baragu, da se bo vse srečno skončalo. A. Č.

Da ne bo zmede

Članek »Sv. maša in vsakdanje obhajilo« p. Mihaela Mlekuža v novembrski številki »Bogoljuba« l. 1939 utegne v taki obliki, kakor je sestavljen, nekatere vernike begati. Človek bi mogel dobiti vtis, kakor da gosp. pater vsakdanjemu sv. obhajilu in češčenju sv. R. T. izven sv. maše ni naklonjen,

da razume sv. Evharistijo preveč enostransko kot — žrtev. Zato nekoliko dopolnila:

Katekizem uči, da je Jezus postavil zakrament sv. R. T. ne le, da se daruje za nas pri sv. maši, ampak tudi, da bi bil naša dušna hrana in da bi bil vedno pričujoč med nami tudi kot človek.

Pričujočnost Jezusova v sv. R. T. v tabernaklju nas sili, da ga častimo tudi izven sv. maše. Zato je vpeljano celodnevno češčenje sv. R. T., nočno češčenje, zato procesije s sv. R. T., zato evharistični kongresi, zato iščejo verniki pred tabernakljem moči in tolažbe od Jezusa v sv. R. T.

O pogostnem in vsakdanjem sv. obhajilu je končno besedo izrekel Rim, kongregacija zbora, dne 20. decembra 1905. Ta odlok je potrdil in ukazal objaviti papež Pij X. in s tem razveljavil vse, kar bi mu utegnilo nasprotovati.

Ta odlok pravi, da je poglavitni namen pogostnega in vsakdanjega sv. obhajila ta, da bi se verniki v sv. Zakramentu združili z Bogom, dobili tako moči zoper poželenje, se očistili vsakdanjih malih grehov in obvarovali večjih grehov, ki jim je podvržena človeška slabost. Zato sveti tridentski zbor Evharistijo imenuje »lek, ki nas očiščuje vsakdanjih napak in varuje smrtnih grehov«.

Tu ni nič govora o žrtvi, ki jo zahteva gospod pater, ko pravi: »Ti vsi (verniki) se morajo z njim (Jezusom) žrtvovati vsak dan, vsako uro, posebno pa pri vsaki sv. maši. Šele tako bodo res obhajali skrivnost Telesa Kristusovega, šele tako bodo postali sodelavci sladkosti, če bodo prej sodelavci žrtve in odpovedi.« To se pravi imeti sveto obhajilo kot nekako plačilo, kot neko darilo za čednosti vernikov, kar rimski odlok izrečno zavrača.

Isti odlok pa tudi pravi v točki 9.: »Vsi katoliški pisatelji naj se poslej vzdrže vsakega prepira o razpoloženju, ki je potrebno za pogostno in vsakdanje sv. obhajilo.« Jasno je namreč to določil isti rimski odlok v točki 1.: »Pogostno in vsakdanje sv. obhajilo, ki ga naš Gospod Jezus Kristus in katoliška Cerkve tako srčno želita, naj bo vsem kristjanom katerega koli stanu ali poklica na voljo; nikomur naj se ne odrekuje, kdor je v posvečujoči milosti božji ter ga želi sprejeti s pravim namenom in pobožnim srcem.« V točki 2. pa pove, »da je pravi namen tedaj, če kdo želi prejeti sv. obhajilo ne iz navade, ničmurnosti ali človeških ozirov, temveč ker Bog tako hoče, da bi se vedno tesneje z njim v ljubezni združil ter bi z božjim lekem pomogel svojim slabostim in pomanjkljivostim«.

Res pravi v točki 4., da se je treba za sv. obhajilo skrbno pripraviti in po sv. obhajilu zahvaliti, a pripomni obenem, da je primerna priprava in zahvala tista, ki je primerna močem, stanu in poklicu. V točki 5. pravi dalje, da je treba za pogostno in vsakdanje obhajilo spovednikovega sveta, pristavi pa: »Vendar naj pogostnega in vsakdanjega

Nagrobni spomenik

† župnika msgr. V. Bele-ta na šempaskem pokopališču pri Gorici. — Spomenik so dali napraviti kanalski farani. (Pod T. Kralja.)

sv. obhajila spovedniki nikomur ne branijo, kdor je v milosti božji in pristopa s pravim namenom.«

*

Glede štetja obhajil omenim pa tole: Štetje obhajil kaže neko sliko verskega življenja v župniji, ne sicer popolne, vendar le neko sliko verske gorečnosti. Vsak mora priznati, da je velik razloček, če je v župniji z 2000 dušami pet tisoč obhajil na leto ali trideset tisoč. Če jih je samo pet tisoč, da misliti. Tudi misijonarji štejejo obhajila svojih kristjanov, ker jim ta statistika gotovo nekaj pove.

*

Gospod pater se boji, da bi vsakdanje obhajilo postalo vernikom vsakdanjost, da bi hodili k sv. obhajilu zgolj iz navade, zato kliče v spomin besede sv. Pavla o ne vrednem sv. obhajilu.

Res so nekateri površni pri prejemanju sv. obhajila; premalo je priprave in zahvale, malo ali nič poboljšanja. Toda to se opaža v prvi vrsti pri tistih, ki redko hodijo k svetemu obhajilu. Kdor pa pogosto ali celo vsak

dan prihaja, že s tem prinaša žrtve, da prihaja, kar je dobra priprava za sv. obhajilo. Ali ni to žrtev, če kmečki človek vsak dan zgodaj vstaja, po pol ure ali še več hodi do cerkve, pozimi v cerkvi zmrzuje, da more biti pri sv. maši in obhajilu? Ali ni velika žrtev za tovarniškega delavca, da pride zjutraj ob petih k sv. maši in obhajilu, potem pa hiti pol ure ali še dalje, da pravočasno pride ob sedmih na delo v tovarni? Neokusno sladke pobožnosti se pri njih ni treba bati. Morda se po mestih dobijo take duše, po deželi jih pa ni ali pa so redke, da ni vredno govora.

*

Priporočati moramo vernikom pogostno in vsakdanje obhajilo, kakor naroča rimski

odlok, ne pa jih odvracati z neprimernimi zahtevami o razpoloženju. Saj moramo po 34 letih rimskega odloka o pogostnem in vsakdanjem sv. obhajilu na žalost priznati, da se v večini še nikjer ni udomačilo, razen morda po zavodih in redovnih družinah. Koliko jih pa po naših župnijah hodi vsak dan ali pogosto k sv. obhajilu, recimo vsako nedeljo? Strahovito malo, niti dva odstotka ne, in zmerom so eni in isti. In vendar so zdaj časi, ki zahtevajo celih katoličanov, srčnih in junaških. Moč za to daje pa pogostno sv. obhajilo. Od kod naj dobimo apostolov KA, če ne iz vrst teh junakov? Zato na delo za pogostno in vsakdanje sv. obhajilo!

Župnik Janez Zabukovec.

Doma so pripovedovali

Spomnimo se takratnih dni, ko smo že častili in spoštovali vse, kar je bilo našega, ko je domača hiša živela skupno življenje s sv. Cerkvijo. Ali ga mar danes ne živi? Kar naravnost povejmo: slovenska hiša se je v mnogočem odtujila Cerkvi in njenemu življenju. Njega dni so bile božične jaslice najlepša privlačnost slovenske hiše v božičnih dneh. Kaj pa, če danes vpraša veroučitelj v šoli otroke, kaj doma napravljajo o Božiču. »Krisbam, krisbam...« vpijejo otročaji na vse pretege. (Hočejo namreč reči: »božično drevesce«, kateremu pa večinoma tudi odrasli ne znajo dati pravega pomena.) Še domačega imena ne vedo, dober dokaz, da se je ta navada pritepla k nam od drugod in je sedaj že tako oblastna, da je marsikje poslala prelepe jaslice s svojo božično in versko poezijo kar naravnost v kot...

Tiste dni smo poznali jaslice in samo — jaslice in nič drugega!

Lepo je bilo takrat po naših hišah in domovih. Jaslice so kar oživele. Pastirji in ovčice, vse miglja in se pregiblje pred našimi očmi. Vsak pastir ima svoje ime in svoje opravilo, vsako ovčico, naj leži ali naj se pase, pozna vsa hiša samo po imenu. Vmes pa pripovedujejo starši prelepo božično zgodbo, ki je sama polna življenja, nakar se je oglasila prastara božična pesem:

»Kaj se vam zdi, pastirčki vi, al' ste kaj slišali?«

In zanjo še ena in druga. Vidite, to je bil star in vedno nov slovenski sveti večer, vse lepši, vse bolj domač kakor so moderni sveti večeri po naših domovih kljub vsemu svetu in vsemu razkošju božičnega drevesčka.

Vrnite slovenskim hišam prelepi advent z domačimi slavnostmi prenašanja Matere božje. Kako lepo je ta domača služba božja ponazorovala Marijino potovanje iz ljubljene Nazareta tja doli v daljni Betlehem! Kako so znale naše matere pripovedovati, kako sta nazareška popotnika s trudom iskala prenočišča, pa sta bila povsod neljubo odslovljena, in so v naših dušah vzbujale ljubezen do bednih siromakov, ki hodijo od hiše brez doma in trkajo — morebiti tudi zastonj trkajo na tuja vrata. Ali se bodo še kdaj vrnili v naše domove tisti lepi časi? Težko. Moderna duša ni več za sočutje, moderna duša ne pozna več ljubezni. Pač! Še jo pozna. Ali tisti ljubezni se pravi sebičnost, to je ljubezen do samega sebe in do nikoogar drugega.

Slovenske hiše in družine, ali še poznate božični poprtnjak in njegovo slovesno delitev na jutro sv. Treh kraljev? Vse ga je moralo pokusiti: oče, mati, otroci, posli, živina v hlevu, kuretina na dvorišču. Vse je moralo biti deležno božičnih dobrot. Saj morebiti še komaj veste, kaj je bil poprtnjak. To je bil najlepši hleb od božične peke. Tri svete večere so ga prinašali v hišo na mizo, kjer smo ga slovesno pokropili z blagoslovljeno vodo in hkrati odmolili sveti rožni venec. Na dan

sv. Treh kraljev ga je pa gospodar slovesno načel in razdelil, en sam krajec je dal za tablo, da ga je bila živina deležna, ko se je goveja družina čez leto morebiti pomnožila za enega ali dva telička. Ali ni bila ta navada lep spomin na darove modrih z Jutrovega, ki so od daleč prišli in se poklonili novorojenemu Kralju Judov? Tako smo svoje dni uživali po naših domovih poprtnjak. Pa naj kdo reče, če to ni bilo res nekaj našega, nekaj domačega, pa obenem častitljivega! In kako je ta domačnost poživila že itak lepe in življenja polne božične praznike!

Tiste dni smo živeli s pastirji tam v Betlehemu, smo pohitevali z njimi tja v hlevček, smo uživali z Marijo in z Jožefom svoje veselje nad skromnimi darovi betlehemskega pastirjev, smo z Modrimi hiteli za zvezdo, smo z betlehemskega materami trepetali za njih najmanjše, smo skozi puščave in samote potovali s sveto Družino tja v daljni Egipet in

božje Dete je pred našimi očmi rastlo in se razvijalo, da smo ga z lahkoto spremljali nazaj iz Egipta v Nazaret in malo potem k velikonočnemu prazniku tja v Jeruzalem, kjer smo ga z Marijo vred iskali pri prijateljih in znancih, dokler ga nismo srečno našli tam v templju sredi učencikov.

Nekateri se morebiti že dolgočasite ob tem pripovedovanju, češ, kaj nam pa to pripoveduje! Saj to že vse sami vemo! Vesel sem, če vse to veste, še bolj bom pa vesel, če boste znali vse to v duhu cerkvenega leta tudi v resnici doživljati. To bi želel doseči s tem pripovedovanjem, da bi nam ob vodstvu cerkvenega leta Jezusovo in Marijino življenje ne bilo tuje in nepoznano, da bi se mi čim dalje bolj znali že na zemlji s Kristusom veseliti, z njim jokati in žalovati, z njim tudi trpeti... kakor so to dobro znali naši predniki.

J. Langerholz.

Razglejmo se!

Dne 7. oktobra 1939 je sprejel ljubljanski škof dr. Gr. Rožman zastopstvo novega društva v Ljubljani, ki si je dalo ime »Družina«. Načelnik g. N. Velikonja je pojasnil pomen in namen tega društva in prosil prevzvišenega za blagoslov.

Škof dr. Rožman je odposlance ljubeznivo sprejel in odgovoril:

»Z največjim veseljem blagoslavljam namene in cilje, ki jih ima prepotrebno društvo »Družina«. Trdno zaupam, da bo dal svoj posebni blagoslov Bog sam, ki je družino postavil za korenino človeškemu rodu, jo ogradi s posebno zapovedjo: »Spoštuj očeta in mater«, obljubil za pravilno družinsko življenje: »da ti bo dobro na zemlji«, povzdignil zvezo med možem in ženo v nadnaravni red svetega zakramenta, družinsko življenje pa posvetil s tem, da je Sin božji do zrele moške dobe živel v družini.

Nihče v vsej človeški zgodovini ni bolj jasno kot Bog sam poudaril in razjasnil pomena družine, njenega blagoslova, če je po božji zamisli osnovana, njenega prokletstva za narode in človeštvo, če se je spridila, zapustivši od Boga postavljene temelje.

Na ves glas in, da se besede sv. Pavla poslužim, »bodi prilično ali neprilično«, se mora v svet klicati neizpodbitna resnica: Otroci so last božja in last roditeljev — in nikogar drugega. Iz božjih stvariteljskih rok so dani staršem, božjim namestnikom, ki imajo odgovornost za otroške duše. Cerkev in država pa imata od Boga dolžnost, da staršem po-

magata otroke vzgojiti, da bodo dobri člani človeške družbe in živi, zdravi udje skrivnostnega telesa Kristusovega v Cerkvi in da tako dosežejo svoj končni cilj v Bogu. — Vsak drug nazor, vsako drugo načelo je napačno in pogubno za družine, za državo, za narod in za vse človeštvo. Tudi za naš narod in državo je rešitev, ohranitev in boljša bodočnost v tem, da se vrnemo vsi, brez izjeme, k temu pravemu spoznanju in zdravemu pojmovanju družine.

V svoji službi imam žalostno priložnost, da moram pogledati globoko v razdejane družine, ki so zgubile živi vir sreče in zadovoljstva, ki ga nudi družini zakramentalnost zakona. Do dna duše me pretrese tak pogled. Družina, ki bi po božji zamisli morala biti košček zgubljenega raja na zemlji, postane podobna zgubljenemu sinu, raztrganemu, lačnemu, brezposelnemu postopaču brez bodočnosti. — Kolikšno gorje! Ko so ustanavljali družino, pa so mislili, da bodo našli srečo v uživanju, brezmejnem izživljanju, v premoženju, v socialnem položaju itd. — same pene! Odtod neozdravljivo razočaranje!

Poznam pa tudi drugačne družine, take, ki so ustanovljene in se vodijo po božji zamisli. Niso v gmotnem izobilju, ni sredstev za najnoveše nošnje, za razkošnost in za bivanje v dragih letoviščih — a toliko lepe sreče, toliko toplega sonca, toliko veselja in smeha, da človek od vsakdanjih brig ozdravi, če vstopi v tak hram sreče, ki žari iz otroških src, sije iz otroških oči in žubori iz nikdar tihih otroških ust. — Koliko zdravja za pre-

napete živce je v tem žuborečem življenju krščanske družine!

Naj bi naše slovenske družine postale take nosilke sreče, veselja in živahnosti, naj bi se zabranil v naše družine vdor tujega, mrzlega, srečo uničujočega materialističnega duha, ki je pretrgal žilo, ki iz Boga družini dovaja življenjski sok. V ta namen naj deluje vaše društvo živahno, dosledno in uspešno. Vso podporo od svoje in cerkvene strani vam obljubljam in prosim Boga, ki je družino z lastnim človeškim življenjem v njej posvetil, naj vaše delo obilno blagoslovi in mu da bogat uspeh v časno in večno srečo našega naroda.«

Namen in cilj tega za naše razrvane čase pomembnega društva se gotovo v glavnem ujema z »Društvom krščanskih družin«, ki ga je ustanovil redovnik Francoz S. J. v Lijonu l. 1861, priporočil pa papež Leon XIII., 14. junija 1892. — To svetovno društvo neguje posebno češčenje in posnemanje svete Družine, si prizadeva ohraniti krščanskega duha v družinah in zaježiti pot modernim zmotam, ki hočejo izpodkopati temelje družabnega reda. Središče tega društva je v Rimu, njeга vrhovni predstojnik in pokrovitelj je pa vsakokratni kardinal-vikar svetega očeta. Posamezne škofije imajo svojega voditelja, v občinah je pa župnik predstojnik. Glavni praznik je III. nedeljo po razglašenju Gospodovem.

Od tega društva je pa treba ločiti »Pobožno družbo svete Družine«, mi ji pravimo »Bratovščina sv. Družine Jezusa, Marije in Jožefa«, ki je bila kanonično ustanovljena l. 1845 in jo je papež Pij IX. 23. aprila 1847 potrdil in povzdignil v glavno bratovščino. Ta bratovščina ima isto vzvišeno nalogo, kakor Društvo krščanskih družin, ima pa to prednost, da je kanonično ustanovljena in da je obdarjena z mnogimi odpustki.

Lani osorej je prevz. naš nadpastir prav posebno priporočil, naj se po vseh župnijah posvečujejo naše družine presveti Družini, da bodo prešinjene z njenim duhom molitvenosti, redoljubnosti in požrtvovalnosti. »Rotim in prosim z vsem poudarkom: V vsako župnijo — in v vsaki župniji kar moči v vsako družino — živo, delovno bratovščino svete Družine, da se ne bo kdaj očitalo, kakor da smo bili v silni in nevarni dobi krščanstva slepi in gluhi za znamenja časa.«

»Poroštvo zveličanja« so zares krščanske družine, tako je zatrjeval sveti oče Pij XII., ko je nedavno sprejel 300 novoporočencev v avdienco. V krščanski družini vlada medsebojna ljubezen in spoštovanje. Otroke pričakujejo in sprejemajo take družine kot dar božji in kot svet zaklad, ki ga je treba z veliko skrbljivostjo varovati in negovati. Če se kdaj v tako družino prikrade skrb, žalost, poskušnja, ne povzroča to ne obupa, ne godrnjanja, marveč budi živo zapanje, ki neizogibno trpljenje lajša in ga pretvori v od božje Previdnosti poslano sredstvo, ki dušo očiščuje in množi zasluženje za nebesa.«

Leta 1938 je bilo v to bratovščino vpisanih v 95 župnijah 10.763 družin z 58.555 člani. Nanovo je bila bratovščina vpeljana v 17 župnijah. V koliko je bratovščina v naši škofiji od takrat napredovala, še ni znano.

Da je ta cerkvena ustanova med drugimi za sedanje čase predvsem priporočljiva, da, nujno potrebna, je na dlani, saj vidimo, kako si skuša komunizem pridobiti tla; komunizma glavna naloga je pa: razpad družine, najtrdnjše trdnjave vere in rednega, urejenega življenja, te osnovne celice bogohotne družbe.

»Bogoljub« si je nadel nalogo, da bo od slej stalen glasnik krščanskih družin in bratovščine svete Družine, kakor tudi vseh združenj, ki pospešujejo cilje te cerkvene ustanove.

A. Č.

Marijin Božič

*Na sveti večer je Marija trpela,
ko ni je nobene še izbe imela.
Pripravila rada bi prav jo lepo,
saj Detece božje na svet bo prišlo.*

*Na sveti večer je Marija skrbela,
da Dete zadosti gorkó bi odela;
kar v jasliah mu slamo zrahlja in seno,
da preveč ga zeblo ponoči ne bo.*

*V božični je noči Marija strmela,
ko v hlevcu čarobna je luč zažarela,
ko angelski zbor je oznanjal z neba
mir božji, ki blagim in dobrim velja.*

*V božični je noči Marija vesela
v naročje si Jezusa malega vzela.
Pastirji so vdano klonili pred njo,
in božje so Dete molili srčno.*

Iva Tušar.

Dve važni nalogi

Pri kongresu Kristusa Kralja v Ljubljani so med drugimi vihrale tudi zastave Marijine. Nekatere med njimi so pričele bledeti, znamenje, da že dolgo kažejo mladim ljudem pot h Kristusu. Druge so bile čisto nove, z ljubeznijo in skrbno izdelane, znak, da tudi danes plamti v premnogih svetel žarek ljubezni do Marije. Vsaka zastava naznanja četo, ki se za njo zbira. Vsaka zastava zastopa neki gotov program, za katerega se oni, ki se za njo zbirajo, trudijo. Tam na vzhodu vihra rdeča zastava, na njej kladivo in srp. Oni, ki se za njo zbirajo, ne marajo Kristusa, nočejo o božji Materi nič vedeti in slišati. Ne samo nič slišati, ampak naravnost sovražijo Boga, sovražijo Kristusa, sovražijo Mater božjo. Pomagačev iščejo povsod, tudi po naših lepih slovenskih krajih, ki so vsi posuti z znamenji, kapelicami in cerkvicami. Ta zastava ni za vernega našega človeka.

Pod Marijino zastavo je pri nas zbranih precej mož, veliko fantov, mnogo žená, največ pa deklet. Zares lepo, močno lepo število. Ko bi samo število zadoščalo, a ne zadošča. Niso redki med njim, ki res zaslužijo ime Marijin otrok. Mnogo fantov, žená in deklet. In na te se predvsem obračamo sedaj v pričetku novega leta. Pri prvi odborovi seji prosite, da boste z gospodom voditeljem obdelali tole dvoje vprašanj.

1. Vprašanje dobrega tiska. Danes vse bere. Ne le po mestih, tudi po deželi. Posebno pozimi, v praznike in ob nedeljah, ko drugo delo počiva. In kakršne stvari bereš, tak boš postal. Knjiga, časopis je res kakor tovariš, tovarišica. Dober tovariš je pravi božji blagoslov; z njim se lahko vse pogovoriš. In kolikorkrat z njim govoriš, boljši postajaš. Slab tovariš je velika nesreča. Že njegov zgled te mika in vleče. In pogosto se zgodi, da se kdo zave svoje nesreče, v katero ga je tovariš potegnil, ko je že prepozno.

Tako je tudi s slabo knjigo, s slabim časopisom. Tiskana beseda je še vse bolj premišljena, preračunana. Knjiga, časopis se nič ne sramuje, nič ni v zadregi, nič ne zardeva. Na tihem bereš, ko te nihče ne vidi, in še čutiš ne, kako se zastruplja tvoja duša. Pozno zvečer pri luči, morda še v postelji prebiraš, če čez dan nimaš časa. Ko bi to bilo dobro branje, blagor ti! Povej mi, kaj

bereš, in jaz ti povem, kaj si. Ena knjiga, eno mesto v slabem časopisu včasih zadošča, da se človek duševno zastrupi.

Marijina družba že od nekdanj dela tudi za druge. Zato ni dosti, ako kdo poskrbi le zase, za bližnjega pa se ne meni. Sam seveda beri samo dobre knjige in dobre časopise! O praznikih pa stopi tudi k svojim znancem, prijateljem, sorodnikom. Priporoči jim »Bogoljuba« in druge verske liste, priporoči jim Mohorjevo družbo. Dobro delo boš storil, ako pridobiš družino za verski list, kjer takega lista še nimajo. Stopi predvsem tja, kjer verskih listov še ne beró in ne naročajo.

O fantovskih Marijinih družbah v Svici smo brali, kako marljivo širijo časnike. Ne mirujejo prej, dokler slabih, protiverskih in umazanih časopisov iz fare ne iztrebijo in dokler dobrih listov ne spravijo v družine.

Nova marketska stolnica.

Za vsako dobro stvar pa je treba truda, žrtve in poguma!

Ponekod so Bogoljubove številke vse lepo spravljene, niso ne zamazane, ne raztrgane. Lepo ravnajo z njimi. Ali še lepšo zgodovino imajo včasih Bogoljubove številke drugod, ko se že na platnicah vidi, da so romale že po mnogih družinah. Fant, dekle, ki ima list naročen, ga je prebral in posodil sosedu, kjer so ubogi. Ko so ga prebrali, so ga dali naprej in tako je romala številka za številko od kraja do kraja. Cela kongregacija se mora zavzeti za širjenje dobrega tiska. Najboljši in najspretnjši morebiti osnujete tiskovni o d s e k k, ako ga še nimate. To bo važno apostolsko delo ob koncu starega in v prvih tednih novega leta.

2. Naraščaj za Marijino družbo. Ako se Marijina družba vedno ne prenavlja in ne pomlaja, mora polagoma opešati in shirati. Starejši člani umirajo, mnogo se jih izseli, odhajajo v razne službe. Pa tudi, ko bi vsi ostali doma, je treba gledati, da dobimo mlajše za iste vzore, ki svetijo našim dušam, za vzore, ki pomagajo mlademu človeku, da ostane pošten in postaja vedno boljši. Zato pa je treba gledati, da dobite v Marijino družbo naraščaj.

Sami v tej stvari ne zmorete vsega; pogovoriti se morate z voditeljem. Pozimi je več

časa, ljudje ostajajo bolj doma v zakurjenih sobah. Pogovorite se pri prvi prihodnji seji in preglejte vasi in družine ter pomislite, kateri bi bili sposobni za vašo družbo. Razdelite si delo med seboj. Določite člane, kam bodo šli, kje bodo z delom pričeli. Preudarite, kako boste bolj gotovo dosegli, kar hočete. Morebiti se boste obrnili na gospodinjo, na mater, ter ji povedali, kako radi bi ohranili nje-nega sina ali njeno hčerko dobro, pošteno, Bogu zvesto. Povejte ji, da ji bo Marijina družba v veliko oporo.

Obrnite pozornost predvsem na mlajše fante in dekleta. Take, ki so še dobri in je upanje, da bodo vaše vabilo sprejeli. Ako rešite le eno samo dušo, ste veliko storili.

Ta zadeva je tako važna, da je vredno nekaj sej žrtvovati samo v ta namen. Gospod voditelj, ki mu je največ do tega, da bodo Marijine družbe dobre, vam bo pokazal pot in navedel sredstva, da boste mogli pravo zadeti.

To je druga važna apostolska naloga prav sedaj za zimske mesece. Seveda je za uspeh poleg dela potrebna molitev in tudi žrtev.

O svojih skušnjah pa poročajte Pisarni Marijinih družb, Ljubljana, Streliška ulica, ali pa kar uredništvu »Bogoljuba«. C. P.

Kaj se vse dogaja . . .

Dandanašnji človek naleti tudi na take komuniste, ki se — kot plačanci od zunaj — znajo vrniti ne samo med tovarniško delavstvo, ampak tudi v vse večje obrate, da begajo dobre in poštene ljudi, da uživajo nezadovoljstvo, ko širijo laži, ko z zapeljivo zgornostjo opisujejo komunistični paradiž, ki ga nikjer ni, najmanj pa v sovjetski tiraniji. Na vse pretege hvalijo in napovedujejo razne svoboščine tiska, svobodo govora, štrajkov idr.

Kako je s temi obljubami, dokazuje dovolj 22 letna zgodovina sovjetskega suženjstva, spričujejo milijoni brezpravnih jetnikov po ruskih taboriščih in sibirskih tundrah, da ne govorimo o krvavem preganjanju verstva in krščanske kulture.

Tudi to se sliši, da se dajo premotiti od krivih prerokov, ki so v službi sovjetskih brezbožcev, tudi posamezni člani in članice Marijinih družb! Ali je to mogoče, se začudeno vprašujemo! Ni izključeno, da se kdo, ki visi le kot suha veja na drevesu kongregacije, dá zaslepiti in zaplesti v sanjarske obete; kajti prebrisani marksistični krivi preroki današnjih dni skušajo v svoji brezvestnosti na

vse načine olepšati svoje strupene nauke in govore navadno — vsaj od začetka — zgolj o nekem gospodarskem komunizmu, ki naj bi rešil težaka in trpina; previdno pa molče o vsem, kar zadeva vero, češ da je danes boljše-vizem v verskem vprašanju spremenil svoje stališče. To se mora priznati ruskem boljše-vizmu in tistim, ki ga kot dobro plačani najemniki razširjajo, da so mojstri v prikrivanju svojih nizkih, nečloveških in prevratnih ciljev, ki jih raznašajo med svet pod plaščem kulturnih vrednot.

Res je, da je danes delovnim stanovom hudo in da jim je treba bremena olajšati, da jim je treba pomagati; res je tudi, da je kapitalist z nenasitljivim pohlepom po premoženju kriv, da tisoči delavcev stradajo; res je treba boljšega socialnega in gospodarskega reda, ki bo ščitil malega človeka; zmota, prevara, nepopisna nesreča in strašna hudobija pa je, če bi se hotel boj za pravice malega človeka izvojevati le v znamenju odpora in sovraštva do Boga, v znamenju sovraštva do duhovnikov in do postavne oblasti.

Kako se to sovraštvo hitro in divje razbesni, je vsem dovolj znano.

Ni ga danes, ki bi ne vedel, kako kruto, neronsko in barbarsko nastopajo komunisti povsod, kjer se jim sponese, da pridejo do moči, kako divjajo z ognjem in mečem, kako požigajo in oskrunjajo svetišča, kako morijo razumnike in duhovnike in vse, kateri jim niso všeč. O tem nas ponovno prepričujejo žalostna poročila iz vzhodne Poljske, kjer strahuje, uničuje in pobija strahotna boljševiška pest.

Plaćani sovjetski agitatorji skušajo vsa ta grozodejstva prikriti, zamolčati, olepšati in maskirati. Tako drzni so, da proglašajo komuniste kot angele miru in rešitelje sveta. Še celo slovansko krinko jim nataknejo. Z eno besedo: vse skušajo tako zasukati, da ne zbujajo nobenega pravega odpora. češ da gre samo za izboljšanje delavskih razmer in gmotnega položaja revnejših slojev. Kakšno je to izboljšanje, smo slišali dovoljkrat iz pripovedovanja očitvidcev, ki so se razočarani vrnili iz rdeče Sovjetije in sami okušali »sladkosti« ruskega paradiza, pa hvalili Boga, da so se ga mogli rešiti.

Ali je pa kaj razlike med komunizmom in boljševizmom? Oba sta brezbožna.

To si naj zapomni vsakdo, ki misli, da more posnemati cerkovnika, ki je okrasil na sopraznik sv. Mihaela podobo nadangela, obenem pa dal cvetico tudi v gobec zmaju, češ, človek ne ve, kaj se mu utegne pripetiti.

Komunizem in boljševizem sta brezbožna, to naj ve vsakdo in vsaktera, ki je tako navivna, tako zmedena v pojmi, ali pa tako nepoučena, da hoče oboje združiti: članstvo pri Marijini družbi in simpatiziranje (soglašanje) s prikrito priprego, naročeno in plačano od Stalinovih ljudi.

Kakšen je še razloček med komunizmom in boljševizmom? Rekli smo že: Oba sta brezbožna in nasilna. To pove dovolj človeku, ki še ni zgubil svojega Boga.

Med tem, ko je komunizem za to, da se vpelje komunistično gospodarstvo, pa dela boljševizem bolj za to, da se uniči krščanstvo in krščanska kultura in da se vpelje brezboštvo.

Skušanje sv. Antona Pušcavnika.

(Sv. A. P. 17. jan.)

Oba sta besna na krščanstvo in na njega služabnike. Zakaj? Zato, ker krščanstvo uči vero v neskončno pravičnega in svetega Boga, ker zahteva življenje po božji volji in kliče v božjem imenu: Ne ubijaj, ne nečistuj, spoštuj tujo lastnino, ne laži, ne obrekuaj, ne prisegaj po krivem, bodi zvest v zakonu.

Res, ni lahko umeti, kako je mogoče, da se v dneh, ko napreduje Katoliška akcija, dobe celo v prvih pomožnih četah te akcije, v Marijinih kongregacijah — vsaj tako se govori — prečudne izjeme, ki odpirajo srce prevratnim in krivim naukom iz komunističnega katekizma in lezejo v protiverske in brezbožne mreže!

O, kako smo še potrebni pouka in dobrega branja! Še bolj pa potrebujemo goreče molitve za milost razsvetljenja, da bi še pravočasno spregledali in spoznali grabežljive volkove, ki prihajajo med nas v ovčjih oblačilih, da bi nas tem laglje odtrgali od Cerkve in Kristusa.

Čujte in molite, da ne padete v skušnjavo!

1. Kaj naj pa delamo mi?

Izvoljena je bila nova prednica MD, Kovačeva Pepa. Prav dobra dekle. Ni bila ena izmed tistih živih mrličev, ki žive in vendar ne žive. Mrtvi so za vse, kar bi moralo živega in pravega katoličana dvigati in mu vlivati novega ognja in poguma za vse, kar se imenuje dobro, lepo in plemenito. Delo za misijone — ah, čemu je tega treba! Ljudsko petje — zakaj smo pa včasih lahko samo molili, pa smo bili ravno tako dobri! Katoliška akcija ali recimo: skrb za poživljenje verskega življenja med katoličani — tudi brez nje smo lahko dobri verniki! Lepa recitacija (nikar se preveč ne ustrašite te tujke!), lepa izgovarjava pri skupnih molitvah, naj si bo doma ali v cerkvi pri skupni službi božji — le čemu je tega treba! In še to in ono je, kar mrzli, hladni in mlačni verniki sprejemajo z neprikupnim »ah!«, kar v svoji zaspanosti odklanjajo ali po Iškarijotovo obsojajo: »Čemu ta potrata!«

Nak! Kovačeva Pepa med takimi, ki vse obgodrnjajo in v nič devljejo, ni bila. Znala se je vživljati v potrebe sedanjih dni in sedanjega časa.

Nekaj jo je pa le bolelo. Ko je vstopila v družbo, takrat je bila Marijina družba vse, kongregacija vse, odkar so se pa začeli naši gg. duhovniki ukvarjati s KA, se ji je pa zdelo, da so Marijine družbe malo odrinjene od stališča pozornosti, skoraj malo zapostavljene so se ji zdele. Skoraj, da so odveč...

Kovačeva je bila tudi v knjigah precej doma in se ni izgovarjala in opravičevala, da ne more brati, da jo knjiga umorí in da mora potem zaspati, ko se pa prebudi ni več za nobeno porabo na tem ljubem in božjem svetu. To znanje s knjigami jo je napravilo tudi precej razborito, da se ni kár na mestu vsakega človeka prestrašila in se pred njim sesedla. Ali na svojo modrost tudi ni prisegala; bila je pouka željna in za pametno besedo dovzetna.

Tako je prišlo tudi do tiste seje.

Potožila je takrat pri seji, da se ji vsekako dozdeva, kakor da so se Marijine družbe preživele, da so nekam odrinjene iz javnosti in da sedanjemu času niso več potrebne. Da so kvečjemu še za parado pri raznih nastopih in pri procesijah, drugače je pa sedaj na vrsti povsod samo KA, pri KA pa MD deklet ni potrebna, saj nastopajo tam samo možje in fantje.

»Kje si se pa tega navzela, Pepa?« jo je začuden poslušal g. voditelj.

»I, tako. Berem in vedno berem samo o mladinski KA, o nas dekletih pa ne slišim nič, vedno samo fantje in mladci in dijaki in možje, dekleta in žene smo pa kar odrinjene!«

»Pa ne bo tako hudo, kakor si ti to reč predstavljaš in domišljuješ. Tudi žene in dekleta ste poklicane na delo za katoliško življenje. In vse žene in vsa dekleta. In vsi možje in vsi fantje. Vsi moramo poprijeti. In to ne samo pri sejah in pri odborih, ne samo po zapisnikih in po posvetovalnicah, na delo moramo tudi po cestah, po njivah in travnikih, po delavnicah in po tovarnah, na delo po gorah in po dolinah, na delo z besedo in z zgledom. Katoliško življenje moramo obnoviti v javnosti in ga dvigniti do prave veljave tudi tam, kjer sedaj spava morebiti še mirno in sladko spanje pravičnega. Ne, zareklo se mi je. Ne spanje pravičnega, pač pa spanje mrtvega, otrplega. MD je pri delih KA naravnost potrebna, je odlična pomožna četa!«

Pepa in njene tovarišice so začele začudeno gledati. Spanje mrtvega! Od kdaj pa mrlični spe? Res je, da je naš Gospod svoje dni dejal o Jajrovi hčeri, da ni umrla, ampak le spi. Pa še takrat so se mu ljudje posmehovali. Mrlični spe nevzdramno spanje. Mrlič nič ne ve, nič ne čuti, nič ne misli.

»Čudite se, kajne, ker sem rekel, da mnogi spe spanje mrtvega ali spanje otrplega. Saj vam je znana lastnost nekaterih živali, ki na zimo zaspe sladko zimsko spanje in zasanjajo sladke zimske sanje in da v takem stanju ničesar ne čutijo, da so kakor bi bile mrtve.«

»Za to reč vemo še iz šole, ali ne, Majda?«

»Vemo, vemo, o, še dobro vemo.«

»Vidite, prav tako je svet nekam otrpnil, treba ga bo prebuditi! K novemu prebujenju sveta, k novemu oživljenju sveta ste pa zlasti ve, kar se vas zbira pod zastavami MD kakor nalašč poklicane. Pridete lahko povsod, kamor noga vaših voditeljev vselej ne sme in ne more. Tja vas kliče KA na delo in to je delo, ki mora svet preobraziti, tiho in skrivno delo, pa vendar več vredno, ko vse seje in vsi zapisniki.«

»Kaj naj pa naredimo?«

»Samo malo posvetimo v mlakuže našega vsakdanjega življenja. Po naših lepih cestah, po potih, po vseh stezah javnega življenja se močno širi in bohotno raste in se razvija kletev, pridušanje in kvanta. Vse naše življenje in govorjenje je okuženo od te umazanije. Tu je delo za vas, tu imate dovolj prostora, da uničujete plevel, ki ga je brez-

božen ali brezbrizen človek posejal po vseh krajih naše lepe domovine.«

»Kdo nas bo pa poslušal! Vse se nam bo smejalo.«

»Kdor se posmeha boji, je že igro izgubil.«

Spet posmeh. Saj delovanje v vrstah KA vendar ni nobena igra! Saj je to resno delo, ki zahteva vse duševne sile in moči vsakega človeka.

»Vse naše delo je kakor igra igralcev na odru. Če igraš na odru, se moraš v življenje in v mišljenje igrajoče osebe zatopiti in njeno vlogo odigrati, kakor bi bila ti sam res dotična oseba, ki jo predstavljaš v igri. Zdaj je

treba biti vesel, zdaj žalosten, zdaj se moraš držati zares, kakor bi šlo za večnost, zdaj moraš jokati, kakor v življenju morebiti še nikoli nisi. Gledalci te gledajo in se ti morebiti smejejo. Tebe ta smeh ne sme nič motiti, igrati moraš naprej... z vso resnostjo, če ne bo igra šla po vodi.«

»Pa kako je v takem primeru težko igrati! Jaz to dobro vem,« je pripomnila Mahkova Majda.

»Zato vam je treba vaje, vaje in še vaje in pa milosti od zgoraj. Pa o tem bomo obravnavali pri prihodnjem sestanku, če vam je prav.

J. Langerholz.

Beseda glavnega vodstva Marijinih družb

Vsem Marijinim družbam v ljubljanski škofiji

toplo priporočam, da bi res prav pozorno prebrale okrožnico, ki je bila razposlana in se po njej ravnale. Delo za širjenje dobrih verskih listov je važno apostolsko delo. Vsak družbenik in vsaka družbenica pa je dolžna tudi apostolsko delovati. »Bogoljub« mora kot družbeno glasilo med vsemi verskimi listi zavzeti prvo mesto. »Bogoljub« vas bo učil, kako naj družbeniki in družbenice žive, kako naj delajo, kako naj se posvečujejo, kako naj skrbje za čim večjo

ljubezen do Marije, svoje Zagovornice in Matere. Brali boste tudi, kako vzorni družbeniki in družbenice umirajo. Lepo življenje in lepa smrt pa je najlepše poročstvo za srečno večnost. Noben družbenik, nobena družbenica brez družbenega glasila »Bogoljuba«! Poskrbite, da pride »Bogoljub« v vsako slovensko družino!

*Dr. Ciril Potočnik,
škofijski voditelj Marijinih družb.*

Vsem župnijskim voditeljem Marijinih družb v lavantinski škofiji!

Ob sklepu leta blagovolite članom in članicam Marijine družbe priporočiti družbeno glasilo »Bogoljub«, da pridobite listu za prihodnje leto čim več naročnikov. Delo za širjenje dobrih verskih listov je važno apostolsko delo. Vsak Marijin družbenik in družbenica je dolžan tudi apostolsko delovati. »Bogoljub« prinaša zglede vzornega življenja in lepe smrti, vzpodbuja k sta-

novski čistosti, k lastnemu posvečenju, k čim večji ljubezni do božje in naše Matere Marije in daje navodila za razširjevanje božjega kraljestva na zemlji. Zato bi naj vsak član in članica Marijine družbe bila naročnik »Bogoljuba«. Poskrbite, da pride »Bogoljub« v vsako slovensko družino.

*Dr. Ivan Žagar,
škofijski voditelj Marijinih družb.*

Sv. Mihael pri Šoštanju. Mirno in tiho, a ne brezuspešno se razvija marijansko življenje v naši župniji. Zdaj, ko obhajamo dva pomenljiva dogodka, pa kaže, da se vendarle oglasimo vsaj v našem »Bogoljubu«. Imamo namreč 30 letnico Marijine družbe in 25 letni mašni jubilej našega župnika Pavla Grila, ki že 17 let vodi našo kongregacijo. Ker je naš voditelj v svoji skromnosti odklonil vsako zunanjo slovesnost, zato smo članice v goreči molitvi priporočale g. srebrnomašnika Bogu in nebeški Materi. Naj mu dobrotljivi Bog poplača ves veliki trud.

V 30 letih obstoja je imela naša Mar. družba že 12 voditeljev; sprejetih je bilo 378 deklet, poročilo se jih je 78, izključenih je bilo 60, umrlo jih je 22, redovnemu življenju se jih je posvetilo 10. Prednic je bilo zapored 13, odborovih sej 142. Sedaj ima družba 170 rednih članic. Duhovne vaje, ki jih imamo vsako leto pred praznikom Brezmadežne, vodi g. župnik sam že 14 let.

Ob 30 letnici želimo le, da bi se vsa dobromisleča dekleta oklenila Marijine zastave in iskala varstva pri nebeški Zaščitnici. M. C.

P. dr. Roman Tominec, O. F. M.

Večerni razgovori

Osebe: Lekarnar, med 40—50, neporočen, išče Boga, v sivi negotovosti išče dokazov, rad bi trdno veroval, pa je ves nedognan. — Zdravnik, okoli 30, poročen, živahen mlad mož, socialno usmerjen, praktičen katoličan. — Zena Hilda je versko mlačna, polizobraženka. — Oče Matevž, trden gospodar, tip slovenskega kmeta, bister, odločen in veren. — Zupnik, okoli 40, zelo izobražen, mirne narave.

Čas: sedanost; kraj: podeželski trg, stanovanje pri zdravniku, obsežna družinska soba.

Zdravnik: Sinoči ste hudi odšli od nas, gospod lekarnar, zato, ker sem vam h koncu dejal, da vi dvome glede vere neгујete kot mlade, fletne mucke, ki jih ima človek rad, četudi praskajo.

Lekarnar: Da, čisto odkrito vam priznam, da sem bil ogorčen. Zakaj, vi sami ste priznali, da je vera zadeva: spoznanja, milosti in volje. Če imam še tako dobro voljo, mi morda manjka milosti, in če imam milosti dovolj, mi morda manjka spoznanja. Ali pa vsakega nekaj.

Zupnik: To zadnje ne bo držalo, Bog namreč slehernemu nakloni dovolj milosti za verovanje; dogaja se pa, in danes vedno pogosteje, da ljudje to milost zapravijo. Bog se seveda nikomur ne vsiljuje.

Lekarnar: To že verjamem; se mu tudi treba ni.

Zdravnik: Ne zato, ker se mu treba ni, temveč zato, ker nepopisno ceni človeško svobodno odločitev.

Lekarnar: Ne bodite nestrpni; saj sem pravilno mislil, le napak sem se izrazil. In sedaj k stvari: Mi katoličani izpovedujemo apostolsko vero: »Verujem v Boga Očeta, vsemogočnega, Stvarnika nebes in zemlje...« Toda kljub temu moj razum pravi, da ljudje nikoli ne bodo mogli z vso gotovostjo odgovoriti na vprašanje o Bogu. Zdi se mi, da bo to zmeraj ostalo zasebno nazarjanje. Kakor komu bolj prija.

Oče Matevž: Sedaj bi pa jaz rad nekaj pristavil: Ali verjamete, da je sonce?

Lekarnar: Nepotrebno vprašanje, saj ga sam vidim, Boga pa ne vidim.

Oče Matevž: In če se obrnete s hrbtom proti soncu, ali boste rekli, da sonca ni? Kljub temu, da vidite luč, odsev, da čutite

toploto, četudi sonca samega ne vidite! Vse, kar vidim, je zame odsev božji. Pri nas doma beremo Sv. pismo, pa vem, da je rečeno: »Zakaj to, kar je v njem nevidno, se od stvarjenja sveta po delih spoznano vidi, njegova večna moč in božanstvo.« (Rimlj 1, 20.) Saj vem iz svoje skušnje, kako sem se svoj čas jezil na kukavico, češ da je lena in zanikrna, ko drugim pticam svoja jajčka podvali. Pa sem nedavno bral, da so izračunali, koliko gosenic požre na dan, in sicer takih, ki jih drugi ptiči ne marajo. Če bi morala sama valiti, bi gosenice poškodovale mlado zelenje, če ne vali, pa rod izumrje. In tista očetovska vsemogočnost je na preprost način rešila vprašanje.

Lekarnar: Toda sedaj ne gre za kukavico, temveč za vprašanje, kdo je svet ustvaril. In spet mi prihaja na um poizkus naravoslovca Plateau-ja. Vzemimo četveroglato stekleno posodo. Vanjo vlijem tri četrtine navadne vode, eno četrtino pa olja. Skozi to posodo je pritrjena ročica, ki se da poljubno hitro vrteti. Če nekaj časa srednje hitro vrtim, se olje zgosti v kroglo, ki se potem suče zaeno z ročico. Če zavrtim hitreje, se krogla splošči kakor leča; pri tem se pa kmalu utrgajo posamezni deli in se nato samostojno sučejo okoli ročice. Tako se je razvilo sonce, ozvezdja in se sprostil od prvih ogromnih gnot meglenege sestava ter postalo samostojno ozvezdje...

Zdravnik: Poznam to učeno razlago in na prvi pogled ima videz neke veljavnosti. Toda... ali ne boste jezni, če nadaljujem?

Lekarnar: Meni gre za resnico. Za dokaze.

Zdravnik: Da končam; na Dunaju sem slučajno bil navzoč pri takem poljudnoznanstvenem predavanju. Prav ta poizkus se je sijajno obnesel. Ploskanja ni hotelo biti konca. Tedaj pa vstane neki preprost možak in prosi, če sme nekaj pripomniti. Dvorana je utihnila, da se je čulo celo dihanje. Le-ta pa mirno in malce celo v dunajskem narečju vpraša: »Toda učeni gospod, kdo pa je tedaj vrtil tisto ta veliko „mašino“? ... Sprva zadrega... nato pa krohot — in predavanja je bilo konec.

Lekarnar: Z vami je res težko: že kakšno prinesete na dan, da človek izgubi nitko.

Zdravnikova žena: V Boga jaz brez ugovora verujem. Neskončno bitje, čudovito, nedosegljivo, skrivnostno in zagonetno. Toda mi izpovedujemo v svoji veroizpovedi Boga Očeta. In tu se moja gotovost zruši kakor onemogla ptička. Gledam stvarstvo: mogočno je, lepo je — toda pogrešam Očeta, ki ljubi, ki varuje, ki brani svoje otroke. In danes — prosim vas, kdo pomisli na strahote vojne. Porušena mesta, vasi, ljudje brez strehe, matere, ki zaman iščejo hrane za otroke, in sedaj še zima in mraz. Kje je tukaj očetovska skrb, dobrota? Jaz je ne vidim.

Župnik: Gospa, močno se mi dozdeva, da bolj redko hodite k verskim govorom. Pa to ni očitak, to le ugotavljam. Ker iz površnega gledanja na ta vprašanja nastane zares večkrat dvom. Pa so ljudje tega sami krivi.

Zdravnikova žena: Ne vem, če je možno na ta strahotna vprašanja dati zadovoljiv odgovor.

Župnik: Predvsem bi rad vprašal: Kje je človeško oko, ki ne bi poznalo solz? Kje je luč brez sence? In ni rojstva brez bolečine. Zrno mora v zemljo, mora odmreti, da iz njega zraste življenje. (Jan 12, 24.) Ne glede na to, je pa temeljna resnica, da Bog prvotno ni ustvaril bolečine, bede, smrti in vseh grozot, ki jih le predobro poznamo. Pisano je pri sv. Pavlu: »Kakor je torej po enem človeku prišel greh na svet in po grehu smrt« (Rimlj 5, 12), tako so prišle z grehom bolečine, bridkost, solze in gorje brez konca.

Lekarnar: Pa zakaj Bog ne udari? Zakaj dopusti to morje krivic, nasilja, te krutosti, ki se dogajajo pred našimi očmi, ki jim zgodovina ne pozna primere? Zakaj vse to gleda in molči?

Župnik: Predvsem zato, ker ljubi ljudi s v o b o d n e. Bog noče sužnjev, ne mara za lutke. Človek ni prisiljen storiti zlo, kakor ni prisiljen storiti dobro. More se odločiti za ali proti. Tu pa je v ir vsega dobrega v človeškem življenju, vsega plemenitega in visokega, pa tudi v r e l o vsega zla, krivic in krutosti. Bog ni greha ustvaril.

Oče Matevž: Še danes pomnim zgodbo egiptovskega Jožefa, kako je Bog greh njegovih bratov obrnil v dobro. »Vi ste z menoj hudo mislili. Bog pa je tisto obrnil v dobro, ker me je povišal, kakor zdaj vidite, da je otel veliko ljudstva.« Tako je govoril Jožef. (I Moz 50, 20.)

*Sv. Janez Evangelist.
(God 27. dec.)*

Župnik: Tudi sv. Avguštin pred več ko 1500 leti, je to tako težko vprašanje razmišljal, pa je naposled našel odgovor: »Boljše je smatral Bog, da iz zla pusti vzrasti dobro, kakor pa da nobenega zla ne bi bil pripustil.«

Zdravnikova žena: Toda to še od daleč ne more prepričati o očetovski skrbi in ljubezni.

Župnik: Seveda ne, gospa, če samo na to stran življenja gledate. Če pa malo kvišku obrnete oči in srce in se vaša roka dotakne zastora, ki zapira pogled v onostransko življenje, pa postane drugače.

Zdravnik: Veš, draga moja, enemu je življenje komedija, drugemu žaloigra. V resnici pa je, kot sem ti že rekel zadnjič, ko si mi s krvavečim srcem držala tisto dekletce pri težki operaciji in si kasneje celo noč jokala — skrivnost, ki jo bo ljubezen in dobrot božja docela razrešila. Jaz v to neomajno zaupam.

Župnik: Če že govorimo o očetovstvu božjem, ne smemo pozabiti takoj pri prvem členu naše veroizpovedi, tudi členu: odondod bo prišel sodite žive in mrtve... Le zanesimo se na božjo pravičnost, zase pa prosimo božjega usmiljenja.

Zdravnikova žena: Pa zakaj je toliko odličnih ljudi, ki ne verujejo, katerim se zdi naša veroizpoved pravljica za otroke?

Zdravnik: To je skrivnost svobodne odločitve, po mojem, tudi večje ali manjše mere oholosti, ki se vseh izobražencev drži.

Oče Matevž: Pa res ne razumem, da delajo tako preproste stvari, ki jih jaz gledam v luči vere kakor na dlani, toliko preglastic učenim in izobraženim.

Župnik: Ne, oče Matevž, saj ni pri vseh tako. Malo preprostosti srca in ponižne molitve, pa se marsikomu odpre. Pomislimo samo, da so najbolj sloviti možje, učenjaki, bili globokoverni. Na priliko: Andrej Marija Ampère (* 22. I. 1775, † 10. VI. 1836) je bil sloveč fizik, po njem se še danes imenujejo električne enote, pa ti je znal na pamet Kempčanovo »Hojo za Kristusom« in molil

svoj rožni venec kakor navadna kmečka mamica. In da ne ostanem samo pri tem: Just Liebig (* 12. V. 1803, † 18. IV. 1873), eden največjih kemikov, — saj se po njegovih načrtih in izsledkih danes izdeluje na tisoče umetnih gnojil, — je našel kloroform; naša moderna zrcala, gospa Hilda, so njegov zamislek. Pa je ta mož imenoval vse take ljudi, ki hočejo iz naravoslovja najti pot do bogotajstva — šušmarje. Sam je bil veren kristjan, njegov najljubši prijatelj je bil pater Wöhler.

Oče Matevž: V slabi družini pa res nismo mi verni ljudje. Kar nekam dobro dé človeku, da so take brihtne glave znale tudi moliti.

Zdravnik (obrnjen proti lekarnarju): Začeti je seveda tudi umetnost — in milost.

(Se razidejo.)

Sveti obredi

Kaj hočemo...

Če bi kdo pozvedoval, katero vprašanje, oziroma kateri nauk v Katekizmu je najvažnejši, bi mu brez ugibanja rekli: Nauk, ki pove, da smo zato na svetu, da bi živeli po božji volji in se zveličali. To je naša prva in za vse najresnejša naloga, ki je zapisana v knjigi božjih resnic.

Toda, ali smo sami od sebe kos temu poklicu? Takole je: Po grehu prvih staršev, ki je oropal človeka posvečujoče milosti, mu zatemnil razum in oslabil voljo, bi nihče ne mogel z lastnimi močmi doseči nadnaravnega cilja (saj smo izvorni greh in njega zle nasledke podedovali prav vsi, razen Marije), ako bi se nas ne bil usmilil nebeški Oče, ki je v svoji neskončni dobrotljivosti poslal svojega lastnega Sina za srednika med nebom in zemljo.

V nesrečo se je človek pahnil pač sam, a sam se iz nesreče ni mogel rešiti. Človeški rod je padel iz svojega visokega dostojanstva, ni se pa mogel dvigniti in doseči prejšnjega stanja ne s svojimi ne z angelskimi močmi. Posvečujoča milost in nebeška blaženost so božji, nadnaravni darovi, ki jih more dati samo Bog in samo Bog-človek je moral priti, da je človeku prinesel pomoč.

Delo posredovanja in odrešenja je dovršil Jezus Kristus, Sin božji, s svojo daritvijo na križu.

Ta sveta daritev, ki jo je naš Zveličar prostovoljno opravil in nam z njo zaslužil bogastvo milosti, je največji dogodek vse svetovne in odrešilne zgodovine.

Daritev na križu se pa po volji Jezusovi, izraženi na veliki četrtek pri zadnji večerji — nekrvavo obnavlja pri sveti maši tako, da se daruje Jezus za nas na oltarju nebeškemu Očetu pod podobama kruha in vina. Ločeni podobi kruha in vina pri sveti maši predočujeta namreč ločitev krvi od telesa, in tako nam Jezusova daritev na oltarju predstavlja Jezusovo smrt na križu. »To delajte v moj spomin«, je Jezusova dragocena oporoča, ki ne moremo zanjo biti nikoli dovolj hvaležni. Hvaležnost vsaj nekoliko pokažemo, če vse svoje trpljenje, vsa opravila in vse neprijetnosti vsakdanjega življenja združujemo z daritvijo Jezusovo na križu, ki se dan na dan obnavlja na naših oltarjih v sveti maši.

Združujemo zato če mogoče vsak dan, na vsak način pa vsaj vsako nedeljo in praznik pri daritvi svete maše vse velike in male žrtve lastnega življenja z neskončno popolno daritvijo Jezusa Kristusa, da bomo z njim, v njem in po njem darovali živi hvalni dar nebeškemu Očetu, in da si bomo tako naklanjali neprecenljive sadove Jezusove krvave daritve.

Da nam bo taka udeležba pri sveti daritvi postala nujna, nepogrešna potreba, da se bomo bolje poglobili v veliko skrivnost svete maše in tem bolje umevali nje sestavne dele, molitve, obrede in znake, smo se odločili, da bomo pod zgorajšnjim naslovom objavljali poučne sestavke z razlago sv. maše, tega najsvetejšega bogočastnega opravila. Obenem bomo pa zdaj pa zdaj opisali in razložili tudi druge svete obrede javnega bogočastja, sv. zakramentov in blagoslovil, da se jih bomo z večjim umevanjem in z večjo ljubeznijo udeleževali.

Bogočastje je prva dolžnost vsakega človeka in vse človeške družbe. Zato je Bog sam že od začetka določil en dan za svojo čast: »Spomni se, da posvečuješ Gospodov dan!« Sv. maša pa je najvzvišenejša in najpopolnejša bogočastno dejanje. Bog-človek Jezus Kristus daje kot dar in darovalec pri sv. maši Bogu večjo čast, zahvalo in zadoščenje kot bi to mogli storiti vsi angeli, svetniki in vsi pravični; Njegova prošnja pri sveti daritvi več velja kot vse molitve vseh stvari. Sv. maša je naše najsvetejše opravilo, vir neštetih milosti in središče, ognjišče in sonce vsega našega bogočastja na zemlji.

Danes, v dobi ločitve duhov, se splošno rastoče odpadanje od Boga začenja z zane-

marjanjem sv. maše, ki vodi najprej v versko brezbriznost, potem pa sčasoma pripelje do odpada. Naši brezverci in brezbožniki bi nam mogli biti za to živ dokaz. Najprej začne kdo opuščati sv. mašo brez upravičenega vzroka le tupatam, potem vedno pogosteje, čez nekaj let hodi k maši le za največje praznike, končno opusti sv. mašo popolnoma. Kmalu nato se o tem in onem sliši, kako je od vere odpadel ali pa celo zašel med brezbožnike. Zamenjaranje službe božje pri nas pospešujejo tudi nekatera društva s protikatoliškim duhom in nedeljskimi zabavami. Zgledi drugovercev, ki le redkokdaj hodijo k sv. maši, množe versko brezbriznost. Sovražniki svete Cerkve pa naravnost ljudi od posvečevanja nedelje in od maše odvrtaajo s prigovarjanjem, grožnjami in dr.

Taki zapeljivci pa bi ne imeli nič kaj uspeha, ako se bomo potrudili, da bomo prav umevali visokost in globokost najsvetejše daritve, ako se privadimo, da bomo z mašnikom sodelovali, ako se zavedamo, da je sv. maša Jezusova daritev, pa tudi naša daritev.

Nauk o cerkveni liturgiji (bogočastju) je torej prevažna zadeva in je le želeti, da bi take-le razprave ne ostale samo na papirju, ampak da bi jih vsi naročniki »Bogoljuba« marljivo proučevali in se z njimi okoriščali.

L I S T E K

Carstvo brezbožnikov

Spisal P. Croidys. Prevedel Fr. Glinšek.

Prvo poglavje.

Dnjestrski ribiči na lipane.

Po gladini Dnjestra, ki ga tu in tam režejo siloviti vrtinci, se je žareče julijsko sonce srebrne luskine. Bregova velike reke, zelo oddaljena drug od drugega, gresta vedno bolj vsaksebi, kakor bi ju razrivala velikanska roka, da bi mogla naprej neznanska množina vodá, ki se gubé v bližnjem morju. Tista tenka sivkasta črta na oni strani brez dreves in skoraj brez vzpetin je Romunija, z žitom bogata dežela Besarabija. Pred vojsko je bila ruska; tam ljudje žive po svoji volji.

Nizko obrežje iz naplavljenega peska na tej strani, obrobljeno z vrbami, katerih razkuštrane veje se nagibljejo nad vodo in se namakajo v rečni tok, ki ga sekajo, da se delajo majhne brzice, je pa dežela suženjstva, strahu in smrti, kraljestvo brezbožnikov.

Ukrajina je samo del Unije sovjetskih republik.

Dvajset težkih čolnov s katraniziranimi boki, v katerih sedita po dva ribiča, vesla proti ruskemu bregu.

Precejšnja vas Balta razpostavlja svojih dve sto lesenih hiš nedaleč od reke. Majhen zvonik z redkvasto streho se dviga nad izbami in gospodari nad ravnino. Velikanski delež je v pokrajini odmerjen nebu, po katerem se vlečejo brazde nizkih vodoravnih oblakov. Tu in tam se v črtah, ki se bolj in bolj oddaljujejo, dvigajo visoki topoli kakor negibne čete, ki jim je naloženo, naj pazijo, kaj se godi po širnih poljih.

Čolni se počasi spuščajo proti bregu. Okoli njih šviča, zavija in se vrti kakor ovčarski pes okoli ovac močan motorni čoln s strojnico na nosu in s štirimi možmi posadke, katerih puške štrle čez krov.

Ne sme se namreč zgoditi, da bi se čolnarja nenadoma uprla v vesla in ga poglala proti romunskemu bregu z namenom,

da poskusita doseči svobodo! Vsem, ki so se lotili tega obupnega početja, so strojnica in puške brž napravile konec in čoln je z njih trupli odšel neznan kam po Črnem morju.

Tudi se ne sme zgoditi, da bi čolnarja zaostala in poskusila zapeljati v kak samotni zatok na obrežju, v kako kotanjo med vrbami, kjer bi se čoln utegnil potuliti do večera ter nato ponoči izložiti lov. Koši rib, ki jih čolni vozijo, niso namenjeni ribičem, tudi državni vaški prodajalni ne, ampak delavcem v Jaski, mestu železa in jekla, ki leži bolj proti jugu ob reki. Tam izdelujejo brez oddiha lokomotive, železne mostove, topove, orodje in poljedelske stroje, da se izvrši znamenita petletka.

Čolni se v lepem redu odpravljajo k bregu. Niti eden ne misli, da bi se oddaljil od drugih.

Toda ti ribiči se kakor baltski kmetje in kakor tudi prebivalci neizmerne ukrajinske ravnine še niso odpravljali, da se ne bi nekoč iztrgali iz te prisilne delavnice, dasi že petnajst let prenašajo njene strahote. Z utrujenimi mišicami pritiskajo na velika vesla, želodci so jim prazni, kajti, ko so morali ure in ure trdo ribariti, zraven pa še proti vodi veslati, so imeli za živež samo malo močnika in nekaj nezabeljenega sočivja, ki so ga vzeli s sabo, ko so pred zoro zapuščali izbe.

Mnogi so v vasi pustili ženo z otroki, ki so prav tako lačni kakor oni in le za silo oblečeni. Hrano, obleko in vse, kar je treba za življenje, dobavlja sicer sovjetska prodajalna, njihova kupna moč je pa sila šibka: dobivajo samo **potrošne nakaznice**, kakršne jim bo sedaj v zameno za ribe izročil načelnik sovjeta.

V tistih časih je v glavni sobi hiše gorela lučka pred sveto ikono (podobo). Ugasnila je lučka in izginita je ikona! Če ti odkrijejo sveto podobo v hiši, je že dovolj, da Gregorij Šubin, predsednik sovjeta v Balti, pošlje v odeške ječe družinskega očeta, ker trpi v svoji hiši tako »znamenje praznoverja«. Zato tisti, ki še verujejo v Boga, skrivajo svojo vero v najglobljem kotičku srca in ustnice so jim negibne, ko molijo.

Naprej! Veslajte, ubogi ribiči na lipane! Veslajte! Le brž s plenom k bregu! Čez trenutek ga bodo že peljali tovorni avtomobili iz Jaske proti kraljestvu železa.

Toda kako dolgo še boste mogli s svojimi rokami brez moči pritiskati vesla in zmago-

Usmiljeni Samaritanian.

»Ko je neki popotni Samaritanian prišel do njega in ga videl, se mu je v srce zasmilil. In pristopil je in vlij v njegove rane olja in vina ter jih obvezal; in posadil ga je na svoje živinče, peljal do gostilnice in zanj poskrbel.« (Lk 10, 33—35.)

vati deroči tok? Veslajte brez upanja! Nema revščina vas čaka ob ognjišču. Ne upajte, da vam pomorejo kmetje; prav taki siromaki so kakor vi.

Po ravnini pa se dvigajo številne kopice žita, ker je žetev že minila. Toda to žito, ki je veljalo kmete toliko truda, ni nič bolj namenjeno njim, kakor so ribe ribičem. Šlo bo po železnici v velika rdeča mesta. Baltski kolhoz, kakor sploh vsi ruski vaški kolhozi, je zavezan oddati vse, kar pridela s tolikim delom in trudom, za ničvredne potrošne nakaznice. Če bi skoraj vsi kmetje ne prikrivali pšenice, koruze in krompirja, bi od lakote umirali. Če pa je prikrivač zasačen, ne uide ječi.

Ukrajinske ribiče in kmete drži upanje, da se bodo njihovi moskovski tlačitelji morali

nekega dne pobrati in da bodo tedaj zopet smeli prosto verovati, delati in živeti. Res je moč njihovih sovražnikov strahovita, toda kaj so pred Bogom?

Možje v motornem čolnu nosijo kape z rdečo zvezdo; glasno govore, smejejo se, kade, pojo. Boljševik, ki drži krmilo, je sam Gregorij Šubin, nekdanj pristaniški delavec v odeskem pristanišču, vpisan v komunistično stranko od prvih dni revolucije. Dolgin širokih ramen, napihnjenega in rdečega obraza, hladnega in kakor jekleni izstrellek hitrega pogleda, je videti mož, ki ne hodi drugih spraševati, koliko je lačen, in ki loka od vlade poslano vodko po zvrhanih mericah. Na vesti ima — kajti neko vest mora vendarle imeti — cel ducat političnih umorov. Kako naj bi drugače rekli usmrtitvam brez sodbe, ko je hladno na ulici ali v hiši z revolverjem pobijal ljudi, ki niso imeli druge krivde, kakor da so bili protirevolucionarji, pristaši nekdanjih belih?

Že štirinajst let tlači Šubin Balto s svojo težko roko, ki se ji ne more nihče upreti. Od prvega trenutka, ko so rdeči osvojili Ukrajino, se je namenil delati s strahovanjem in uspel je. Brž ko v vasi od daleč opazijo njegovo visoko in zavaljeno postavo, se vsakdo skriva, kar najbolj more. Pred njim beži vse: možje, žene, otroci. Ponosen je na strah, ki ga imajo ljudje pred njim.

Pred šestimi meseci se je ta mož pri devet in tridesetih letih odločil, da se bo oženil. Stopil je naravnost v izbo kmeta Petrova, očeta ene najlepših deklet v vasi.

Nameravam vzeti tvojo hčer Natalijo, je rekel Petrovu, ki ga je prepadeno gledal.

Kmet ni zinil ne bev ne mev. Dobro je vedel, da ga Šubin ni prišel vpraševati, kako misli. Hči Natalija je prebledela ko zid. Ni si upala ziniti.

»No, báli!« je dejal, kakor bi požvižgal psu.

Odpeljal je Natalijo, ki je odšla ob njegovi strani z opletajočimi nogami in z utripajočim srcem v prsih.

Šubin je vpisal njeno ime poleg svojega v neko knjigo.

»No, pa sva poročena!«

In zadovoljno se je nasmejal. S tem je bilo dejansko opravljeno vse, kar se v U. S. S. R. zahteva za poroko. Šubin kot predsednik sovjeta je vodil tudi matično knjigo. In Natalija Petrovna je že šest mesecev pri njem; v rdeči Rusiji namreč žena obdrži svoje dekliško ime. Nihče ne ve, ali je srečna ali obupana. Ona bi se ne drznila govoriti.

Šubin se za šalo poganja s kljunom motorne ladje proti čolnom, ki zaostajajo; težko, težko je veslanje. Zdi se, da bo ladjica raz-

klala čoln na dvoje; toda na mah se Šubin spretno umakne.

»Je treba te nepridiprave malo zastrašiti,« pravi.

In rdeči na njegovem krovu se vselej zakrohočejo, kadar valovanje, ki ga dela vijak, zamaje čoln in prisili četvorico utrujenih rok k večjemu naporu.

Nekdanj, preden so boljševiki osvojili deželo, so se iz čolnov, kadar so se v velikem številu vračali z obilnim plenom, dvigale slovesno in v zložni ubranosti domače pesmi. Peli so v zboru, ki mu je dajalo takt pritajeno čofotanje vesel, od katerih je vse teklo, ko so se prikazovala iz vode. Sedaj se vračajo ladje ribičev na lipane v nemem molku, ki ga kale samo veseli in posmehljivi glasovi boljševikov v motorki.

Nekdanj je bilo obrežje pokrito z ženami in otroki, ko so se čolni bližali. Vse je že od daleč spoznalo očetov ali možev čoln. S suhega in z reke so si dajali znamenja, so se klicali. Ribiči so od daleč naznanjali, kaj so ujeli. Sedaj je breg zapuščen. Niti otroka, ki bi se igral, ni pri reki. Vsak tiči v svoji luknji, dobro zadelan, nezaupen, prestrašen in obupan.

Nad bregom se je vendar prikazalo nekaj mož na malih konjičih, s sulicami v rokah in s karabinkami ob sedlu. To je konjica sovjetske armade, ki ima nalogo nadzorovati mejo. Krdelo se pomika v koraku; vojaki nosijo čelade v obliki prisekanega stožca.

Boljševiki v motornem čolnu so jih opazili. Prijateljsko jim mahajo, oni pa jašejo kar naprej, ne da bi odgovarjali. Oddaljujejo se in izginejo kakor bežne prikazni.

Čolni so polagoma pristali. Možje so krepko ovili verige okoli močnih stebričev, zabitih v tla reke. Motorka je zapeljala k svojemu mostiču. Nato so šli ribiči odnašati ribe na dva velika tovorna avtomobila, ki sta malo prej dospela na obrežje, brž ko so čolni začeli pristajati. Za vsako košaro rib, ki jo ribiči izroče »tovarišu« šoferju, jim le-ta dá potrošno nakaznico.

Ribiči drug za drugim nosijo težke košare; nato pa, ko je zadnji opravil, odidejo s povešeno glavo in z jezo v srcu v vas, takoj za njihovim hrptom pa Šubin in trije »tovariši« iz motorke. (Dalje.)

Za dobro voljo

Skot pride k vrtnarju, pa vpraša, koliko stane sladkorna dinja, rastoča na stebelu? — »Osem novcev,« mu odgovori vrtnar. »Pa ta, ki je še drobna?« — »Štiri novce.« — »Dobro,« pravi kucec, »prosim pa, da je še ne odrežete; pridem čez 14 dni ponjo.«

**Ne pozabite na 500 nagrad.
Naročite takoj »Bogoljuba« !**

Iz življenja Cerkve

Svetinje sv. Andreja Bobole. Predlanskim so na slovesen način prenesli iz Rima v Varšavo in od tam na vzhodno Poljsko telesne ostanke sv. Andreja Bobole, ki je bil za veliko noč l. 1938 proglašen svetnikom. Po navalu rdečih sovjetskih čet na poljsko zemljo, se je posrečilo vernim Poljakom, da so skrivaj zopet prepeljali svete ostanke v Varšavo. Tu se verniki v trumah zbirajo okrog svojega narodnega svetnika, ki jim je nekoč govoril o vstajenju Poljske.

Ves narod prosi za mir. Narodnega romanja na probujajočo se Marijino božjo pot v Fatimi na Portugalskem se je udeležilo 11 škofov, nad 200 duhovnikov in blizu 100.000 vernikov. Kardinal Cerejeira je v svojem govoru naglašal: »Prišli smo sem, da prosimo Boga, naj skonča sedanjo vojsko in nam nakloni milostno trajni mir, in da naj sprejme že prelito kri kot ceno za novo vzajemnost narodov. Prišli smo prosit, da bi Bog naši domovini prizanesel in jo obvaroval vojnih grozot. Mi škofje kličemo na duhovno mobilizacijo, da bi se duše obudile k novemu življenju otroštva božjega.«

Počasi se popravlja... Vojno opustošenje in vsakovrstne rane, ki jih zaseka vojskina besnost, se ne zacelijo tako kmalu. V Spaniji, kjer je bilo razrušenih ali pa poškodovanih sila veliko cerkvá in pomorjenih na tisoče duhovnikov, skrbijo kar se dá za duhovski naraščaj. V tem oziru so se dosegli preseñetljivi uspehi. V tem letu je bilo zopet odprtih 40 bogoslovnih semenišč; število bogoslovcev in duhovskih kandidatov je pa poskočilo na 4000. Toliko jih skupno še nobeno leto tudi v prejšnjih časih ni bilo. — Ker manjka tudi učiteljstva, so pooblašчени duhovniki, da vodijo šole in izvršujejo učiteljsko službo vsaj po manjših župnijah.

Kardinal Hlond o Poljaki. Nadškof in primas Poljske, dr. Avgust Hlond, ki biva sedaj v Rimu, je sporočil listu »Srednjeevropski kurir« konec oktobra 1939 to-le:

»Šele zdaj sem dobil sporočila o naših beguncih. Ljubezen in skrb, s katero so bili na Ogrskem sprejeti in jo še uživajo, me je globoko ganila. Ogrski pošiljam presrčno in odkrito zahvalo za to, da se je zavzela tudi sedaj za poljske rojake.«

O poljskih katoličanih, ki danes pripadajo k sovjetski Rusiji, je izjavil kardinal, da ga silno vznemirja njih usoda, saj je prepričan,

da jih muči moralno trpljenje. (Kako počenjajo »rdeči« s katoliškimi Poljaki, sporočamo na drugem mestu.)

Božja pot na smrt obsojenih. Silen vtis je napravilo romanje k naši ljubi Gospé Pilarski v Saragossi — takih oseb, ki so jih bili rdeči revolucionarji v Barceloni obsodili na smrt, pa so se mogle kakorkoli rešiti. Nič manj kot 2400 takih obsojencev se je prišlo Mariji zahvalit za rešitev.

Počestčenje Kristusa Kralja v Ameriki. V glavnem mestu Združenih držav Severne Amerike, Washingtonu, bodo počastili božjega Odrešenika tako, da bodo na predlog katoliškega delavskega odbora postavili velikansko soho Kristusa Kralja. V enem letu so zbrali kristjani vseh veroizpovedi okroglo vsoto 100.000 dolarjev. Podoba bo po sklepu škofov postavljena na pročelje nove upravne palače: »National Catholic Welfare Conference«, in sicer tako, da bo oprsje in glava segala čez višino poslopja. Soha bo ponoči osvetljena in daleč vidna.

Značilna izjava. Iz govora, ki ga je imel sredi oktobra italijanski maršal Balbo:

»Komunizem je tudi danes isti, kot je bil, isti kot se je razkrinkal za časa španske vojske. Kdorkoli komunizmu dovoljuje ali mu celo pomaga, da preplavlja tuje dežele, temu se bo godilo prav tako, kakor kačjemu čarovniku, ki so ga nazadnje kače požrle.

Italija pa nikoli ni skrivala svojih protikomunističnih načrtov. S sovjetsko Rusijo ima sicer diplomatske odnose, toda to nas nikoli ni moglo pripraviti do tega, da bi svoje protikomunistične zastave sneli...«

150 let je minulo, odkar je bil posvečen prvi ameriški škof s sedežem v Baltimoru. V tej dobi je Severna Amerika silno napredovala v kulturi in gospodarstvu. Ta napredek omenja tudi papež Pij XII., ki je poslal za 150 letni jubilej ameriškim škofom in vernikom posebno pastirsko pismo. V okrožnici poudarja sveti oče, da zunanji napredek človeka, ki je ustvarjen še za višje, ne more popolnoma zadovoljiti in pomiriti. Če se v tem napredku zamajejo temelji božjih postav, zavlada nered, ki izpodkoplje vso pravo srečo: V tem neredu zagospodari navadno: slepa sebičnost, uživanjaželjnost, alkoholizem, nedostojna in nespodobna moda, zločinstvo še celo med mladino, zanemarjanje revežev, kupičenje krivičnega

blaga, lahkomi selno sklepanje zakonskih zvez, ločitve zakonov, razdrapanje v družinah, pičlo število rojstev i. dr. — Vse te zle posledice tarejo človeški rod, če se oddalji od Boga.

Zdravila proti tem nevarnostim so podana v božjih naukah svetega evangelija, ki zagotavljajo vernikom tuzemeljsko srečo in neminljivo blaženstvo v večnosti.

Umetno izdelan kip Marije Device je podarila italijanska zrakoplovna družba »Ala Litoria« generalu Franku v spomin na skupno borbo med državljansko vojsko na Španskem. Kip je bil blagoslovljen v Loretu. Prepeljali so ga pa na Špansko v letalu in postavili na letališču Tetuan-u (Maroko), kjer se je bila pričela vstaja španskih nacionalistov.

Železniška postaja in cerkev. V Rimu zidajo osrednjo železniško postajo, ki bo dobila hkrati tudi prelepo, v modernem slogu zgrajeno cerkev. Tu bodo imeli potniki prilžnost, biti pri sveti maši. Posvečena bo sv. Katarini Sienski, ki jo je papež nedavno skupno s sv. Frančiškom Asiškim postavil za varuhinjo Italije. Služba božja bo poverjena salezijancem, ki bodo imeli od svojega zavoda v »Via Marsala« dohod do cerkve v podzemeljskem rovu. Stroški za novo cerkev bodo znašali okoli 12 milijonov lir.

Trije novomašniki na francoski fronti. 12. novembra 1939 je podelil škof strasburški msgr. Ruch sv. mašniško posvečenje trem kandidatom, ki so zdaj v vojaški službi tam za Maginotovo utrdbo. Novomašniki so: narednik J. M. Vijouse, kapetan Peter Deck in poročnik Andrej Evette. Navzočih je bilo do 50 duhovnikov-vojakov.

To so pa res odločni bojovníki! V združenih državah Sev. Amerike je 30.000 visokošolcev podpisalo tole izjavo: »Vem, da se širi škodljivo slovstvo, ki ima namen, pospeševati zločinske in nenravne nagone. Zavezujem se, da bom tako slovstvo z vsemi sredstvi, ki so mi dana, preganjal. Vem tudi, da se spravlja med ljudi slovstvo, ki lahkomisljeno presoja nenravnost. Obljubljam, da bom tudi tako berivo vestno presojal in se zavaroval proti škodljivemu vplivu takega slovstva.«

»Red in mir uvajajo« sovjeti na zasedenem Poljskem — pa kako? Dva poljska odvetnika, ki se jima je posrečilo pobegniti iz Lvova, sta sporočila angleškemu listu »Daily Express«, kako strahotno besne ruske oblasti na vzhodnem Poljskem, kjer je bilo pomorjenih brez števila ukrajinskih in poljskih častnikov, zdravnikov, odvetni-

kov, duhovnikov, učiteljev i. dr. Boljševiki so najprej povsod prijeli izobražence in jih postrelili ali pa so jih poslali v notranjost Sovjetije. To »čiščenje« se še kar naprej nadaljuje. Na površje so prišli najslabši ljudje, večkrat navadna poulična druhal, ki divja proti vsem, ki so imeli poprej kak pomen. Ječe so polne...«

Kaj pa pravi k temu groznemu početju vnanji svet?

V spravo za bogokletno ravnanje komunistov. L. 1936 so bili brezbožni komunisti s streli porušili veliko podobo Kristusa na angelski višini blizu Madrida. Nedavno je bil prav tam blagoslovljen temeljni kamen za veličastno cerkev. Po proračunu bodo stroški narasli na 25 milijonov pezet. Vso to vsoto bo poravnal španski narod s prostovoljnimi doneski.

Božične dni se spominjamo ljubezni božjega Odrešenika, ki je prišel med nas kot nebojgljeno dete. Ti dnevi nas pa tudi opozarjajo na »Dejanje sv. detinstva Jezusovega«. To je mladinska misijonska ustanova, ki je posvečena Detetu Jezusu. Ljubezen učlovečenega Sina božjega, ki jo občutimo in uživamo mi, smo dolžni prenesti tudi na druge, ki niso tako oblagodarjeni kot mi. Naša mladina naj se ogreje za tisto mladino, ki ne pozna Jezusa in njegovih milosti. »Dejanje sv. detinstva Jezusovega« zbira mladino vsega katoliškega sveta v skupno armado za pomoč in rešitev poganskih otrok. Praznik nedolžnih otrok je kot nalašč za to primeren, da se poživi delo v ta namen.

V Ljubljani vabimo mladino osnovnih in srednjih šol na skupno praznovanje in božičevanje na detinstveni dan, t. j. 28. decembra

Blagoslov pred šolo.

(četrtki), ko bo v frančiškanski cerkvi o b o s m i h s v. m a š a s p e t j e m z a ž i v e č l a n e »Dejanja sv. detinstva Jezusovega« in sveto obhajilo deležnikov in deležnic »detinstva«.

Isti dan bo izredna cerkvena svečanost v namene sv. detinstva popoldne ob 4 (v frančiškanski cerkvi), kjer bo imel primeren nagovor gener. lektor in gvardijan p. Krizostom Sekovanič, ki bo vodil tudi mladinsko božično petje. Po posebnem blagoslovljenju dečkov in deklric, ki se izvrši samo ob tej priložnosti, bodo pete litanije in prostovoljno darovanje prispevkov za D. sv. d. J.

Prosimo, da bi starši in drugi bralci »Bogoljuba« opozorili svoje male na to božičnico.

Šk. vodstvo »D. sv. det. J.«.

Ljubljanska škofija. Imenovan je kot učitelj narodnega jezika na škof. srednji šoli v zavodu sv. Stanislava supl. Jožef Gregorič. — Umeščen je bil na župnijo Prežganje Leon Kristanc, bivši kaplan v Ribnici, na njegovo mesto je prišel Ivan Sitar od Sv. Trojice pri Mokronogu. — Kot župn. upravitelj je nastavljen v Lučinah Viljem Pípp, kaplan v Polh. gradu. — Premeščen je kaplan Janez Oražem iz Šmihela pri Nov. mestu k sv. Jakobu v Ljubljani, in Jožef Ferkulj iz Moravč v Polhov Gradec; kot kaplan v Št. Gotardu je nameščen Anton Zidar iz reške škofije. — V senjsko škofijo je sprejet Ign. Berglez, kaplan v Stopičah. — Ustanovljena je nova župnija na Rakeku.

Na Dobrávi Pri Kropi je nenadoma umrl župnik Jožef Rogelj. Pokopan je bil 7. decembra. Pred petimi leti je prišel na Dobrávo s Kočevskega, kjer je služboval (v Nemški Loki) 16 let. N. p. v m.!

Iz kraljestva svete ljubezni

Duh svetega Vincencija. Na občnem zboru Vincencijevih konferenc v Bambergu je ondotni škof v svojem nagovoru poudarjal tudi tole: »Duh Vincencijeve družbe je duh svetnika, duh samoposvečenja. Vincencijeva družba je ustanovljena, da pospešuje duhovni napredek svojih članov; zato je vpeljana molitev pri shodih, zato družbeni prazniki. Duh Vincencijeve družbe je duh, ki hoče reševati duše. Zato se Vincencijev brat ne zadovolji s tem, da deli miloščino, marveč daje tudi dobro besedo, dobrohoten nasvet in skuša razbiti led zagrenjenosti z ognjem apostolskega duha. Duh Vincencijeve družbe je duh ljubezni po Srcu Jezusovem. Ta ljubezen nagiblje in priganja za dobra dela in obsega širokogrudno vse ljudi. Delovanje Vincencijeve družbe ni zastarelo, kajti ta družba išče vprav takih revežev, ki si ne upajo ali pa jih je sram prositi. Vincencijeva družba navaja dalje za

osebna dela ljubezni. Revež naj ve, da ga spoštujemo in cenimo kot otroka božjega, kot člana mističnega telesa Jezusovega. Siromak naj vidi v Vincencijevem bratu prijatelja; Vincencijev brat pa vidi v teh, ki jih obiskuje, brate in sestre velikega krščanskega občestva; zato mu odpirajo srca, sam jim pa govori besede tolažbe, poguma in sveta. Na ta način skuša Vincencijev brat zamašiti vrelce revščine in si prizadeva, dvigati zaupanje in pospeševati gospodarsko rešitev.«

Karitativno delo na Poljskem izvršuje v prvi vrsti ženstvo. V mnogih župnijah imajo vpeljano »Družbo ženâ svete ljubezni«. Dele pa podpora samo v živilih in obleki. Veliko skrb posvečajo bolnikom. Skoraj vsaka konferenca poskrbi za svoj »bolniški dan«. Ena konferenca preskrbi v župnji misijon, druga pospešuje duhovne vaje, spet druge prirejajo tečaje za gospodinjstvo, vrtnarstvo, šivanje. Nekatere imajo »letečo knjižnico«, ena ima celo »letečo lekarno«.

Za 25 letnico smrti papeža Pija X. Dne 20. avgusta t. l. je minilo 25 let, odkar je odšel po plačilo k Bogu »papež ubogih«, kakor so imenovali Pija X. Naj navedemo iz njegovega življenja nekaj anekdot, ki pričajo o njegovi neizčrpljivi dobroti in izrednem usmiljenju do revežev in trpinov. Ko je bil Jožef Sarto še kaplan, je bila njegova ura večkrat v zastavljalnici kot v njegovem žepu. Denar, ki ga je od zavoda za zastavljeno uro dobil, je potreboval za siromake. Zato se ne bomo čudili, če beremo, da je tudi njegov škofovski prstan za več dni romal v zastavljalnico. Še celo perilo patriarha Sarto so morali skrbno zapirati, ker bi drugače ne imel nič obleči. Vsaka stiska bližnjega se mu je zdela tako občutna, da je bil pripravljen zanj vse žrtvovati. Med številnimi duhovnimi in telesnimi dobrimi deli ni dobiti nobenega, ki bi ga ne bil Pij X. vzorno izvrševal. Ko je bil Sarto za župnika v Salzanu in je tam izbruhnila kolera, je pomagal streči ponoči in podnevi. Ni se branil, če je bilo treba v talarju pristopiti in nadomestovati pogrebca, kar se je nekoč tudi res pripetilo, ko so bili navzoči pri pogrebu samo trije nosači. V svojem življenju je Sarto posebno rad obiskoval in tolažil bolnike. Septembra 1900 so imeli kaznjenci duhovne vaje, da bi bili deležni svetoletnega odpustka. Sarto je šel kot beneški patriarh sam med nje in je več ur spovedoval. Po skupnem obhajilu je podelil nekaterim zakrament sv. potrdbe, ker še niso bili pri birmi. Ko je strašen potres razrušil mesto Messino, je bil ves potr. Pomagal je tako, da je prevzel skrb za 500 sirot. V oporoki je mogel zapisati: »Ubog sem se rodil, revno sem živel, v revščini hočem umreti.«

Nujna dolžnost je molitev vseh — sredi teh dni sile in preskušnje. Ponižno in zaupljivo se obrnimo na Vsemogočnega in ga prosimo usmiljenja. Naj bi vse tako vodil, da bi svet kmalu prejel srečo resnično krščanskega miru. (Irski škofje.)

Cerkvena dobrodelnost v Rimu. »Oss. Romano« omenja, da je v tem letu lajšalo skrito revščino v večnem mestu 87 moških Vincencijevih konferenc, ki so ustanovljene po župnijah, deloma pa pri večjih podjetjih. K tem je še prišteti 14 postojank v okolišju Rima, ki so v živahni zvezi in občevanju z glavnim mestom. Vseh družin, ki so dobivale podporo, je bilo 4279. Podpor v denarju je bilo razdeljenih za 708.901 lir. Za revne bolnike in za bogoslovce, ki so brez sredstev, se je potrošilo posebej še 18.085 lir. Približno enako vsoto (do 1 milijona lir) naberejo in porazdele tudi »ženske konference«.

Vse te dobrodne ustanove — piše »Oss. Romano«, se žrtvujejo zgolj iz ljubezni do trpečih. V prostem času hodita po dva in dva Vincencijeva brata okrog in poizvedujeta, kje je več tihe bede. Vsekdar pa prinašajo poleg gmotne podpore tudi blagoslov prijateljske tolažbe in zaupanja v božjo pomoč.

Odpoved... Dokaz in spričevanje skupnosti s križ nosečim Zveličarjem je v tem, da se odpovemo dovoljenim užitkom in udobnostim, da radovoljno sprejmemo omejitve in mukepolno delo v službi krščanske ljubezni do bližnjega. (Škof A. Galen.)

Družba sv. Rafaela je razposlala vabila, ki jih tudi mi priporočamo, da bi namreč slovenski šolski otroci zbrali kaj primernega kot Miklavžovo ali božično darilo in bi tako razveselili izseljensko mladino slovenskih staršev po državah, ki so zapletene v vojsko. Vse te zbirke, zavoje, jestvila, obleko — bi mogla Rafaelova družba poslati čez mejo brez carine. Imena razredov, ki bodo kaj storili v ta namen, bodo navedena v listu »Izseljenski vestnik«.

(P r i p o m b a : V vabilih omenjene družbe beremo: »Brez Miklavža in brez 'božička' bodo tisoči naše izseljenske madine...« Tale izraz 'božiček' naj bi po naših listih in družinah ne mešal pravih pojmov! Saj vemo, kako danes posvetni duh izpodriva, če le more, tudi verske navade in obrede, namesto njih pa postavlja simbole iz poganskega bajeslovja ali kaj podobnega, da bi tembolj zatemnil pravi pomen praznovanja. Če moderni svet ne mara več poznati sv. Miklavža in namesto njega postavlja v izložbe samo »bavbav spake« ali parklja, moramo vsi drugi tembolj približevati mladini lepo legendo o svetem škofu Nikolaju. Če se sodobni mrzljaki tudi o Božiču ne ogrejejo ljubezni do božjega

Deteta, če nežne otročiče tolažijo z izmišljenim »božičkom«, ki ga slikajo kot pritlikavega, starega možička in prinašalca darov, jih mi ne bomo posnemali v praznih novotarijah, marveč bomo poudarjali le lepoto in bogastvo, ki ga vsebuje sveti Božič, praznik ljubezni božje. Naj nas blagoslavlja učlovečeni Sin božji, božje Detel!)

V službi Kristusa Kralja

Predsodki ginevajo. Na Japonskem dolgo časa misijonstvo ni šlo naprej. Nezaupanje do nepoznanih doseljencev, splošna malobrižnost v verskih stvareh in še marsikaj je bilo v oviro pri delu katoliških misijonarjev. V novejši dobi so se pa razni predsodki razpršili in je upanje, da si bo katoliška Cerkev pridobila tal zlasti zato, ker prestopajo in se dajo krstiti odlični razumniki. Število katoličanov na Japonskem sicer še ni znatno; 103.271 jih je. Toda poudariti je treba dejstvo, da so uprav zadnje čase prejele sveti križ številne osebe iz razumnih krogov. — Salezijanci so v predmestju Tokia ustanovili obrtno šolo s tiskarno. Ta ustanova bo mnogo pripomogla, da si bo katolištvo tudi z dobro knjigo osvajalo duše na Japonskem.

Čast misijonskega križa. Misijonar Jožef Tham SVD piše iz Linchenga na Kitajskem: Dvajset let je minilo, ko sem bil v svetovni vojni poslan kot vojak na fronto. Tri odlike, tri križce hranim v časti kot spomin na one, hude dni in na ljubljeno domovino. Toda brez primere vzvišenejši križ mi je bil dan: misijonski križ. V službi Kristusa Kralja začnjam zdaj že deseto misijonsko leto. Gotovo, tudi misijonski križ je težak; toda božji Misijonar krepi svoje zveste in jim pomaga v delu za kraljestvo božje.

Vojne stiske in strahote okušajo na Vzhodu že tretje leto tudi katoliški misijonarji, ki so v službi Kristusa Kralja. Bedo, begunstvo, boleznin in vso vojskino šibo občutijo Kitajci še bolj kot Japonci, ki sicer nekaj zmagujejo, četudi s strašnimi zgubami.

Iz poročil Kristusovih blagovestnikov izvemo, da božja Previdnost vojskino nadlogo obrača v dobro preganjanim Kitajcem, ki se jim po božji milosti odpira pravo spoznanje in se trumoma dajejo krstiti, v tem ko med Japonci ni čutiti tega napredka. Vzrok je deloma v tem, ker mladi Japonci, kolikor niso vpoklicani na bojišča, tišče v mesta, kjer je po tvornicah dovolj dela za vojsko in tudi dovolj zaslužka.

Kaj privlačno vplivajo v verskem oziru na Japonce spreobrnjenci odličnih razumnikov, ki se oprijemljejo katoliške Cerkve. Nedavno je umrl tak katoličan. Ime mu je bilo

P. Totsuka. Poprej je bil zdravnik. Šel je bil na študijsko popotovanje v Evropo, kjer se je seznanil s Kristusovim naukom, se dal krstiti, nato je pa vstopil v Parizu v duhovsko semenišče. Postal je duhovnik. Ko je dospel v svojo domovino, se je žrtvoval za svoje sorojake kot predstojnik raznih bolniških zavodov in kot katoliški pisatelj.

Knjiga vseh knjig. Tudi na Japonskem je spreobrnjenec Sveto pismo najbolj priljubljena knjiga, ki jo radi prebirajo. Misijonar P. Bertelsbeck je bil tam poleti poklican v bolnišnico v mestu Nagoya-Yaguma, da bi previdel neko katoliško gospo, ki je bila namenjena iti na letovišče, pa je zdravnik zasledil na njej znake kužnega katarja. Morala je v bolnišnico med pogane. Misijonar se je odpeljal, da bi obhajal bolno gospo.

Bolnišnica — tako pripoveduje sam — je odprta ves dan in vstop vsakomur prost. Ni treba ne trkati, ne zvoniti; samo sezuti se mora vsakdo, kakor je to navada tudi pred tukajšnjimi svetišči. Postrežnica čaka pred dvorano, kjer so bolniki. Ko sem vstopil, se je vse začudilo, češ, kaj pa hoče ta tujec tukaj.

Ko je bolnica, ki me je poklicala, opravila svojo pobožnost in zahvalo za sv. obhajilo, je vzela v roke Sv. pismo in listek, ki je nanj zapisovala vse, kar ji je bilo nerazumljivo. Vprašala je n. pr.: Kaj neki je greh zoper Sv. Duha in zakaj ne bo odpuščen? (Pojasnilo: Ta greh ima, če kdo nad milostjo Sv. Duha obupa, če se spoznani krščanski resnici ustavlja... Grehi zoper Sv. Duha naravnost nasprotujejo milosti Sv. Duha, zato spreobrnitev mnogokrat preprečijo. Če uporabimo primer, bi rekli: Prav tako je, kakor če bi človek s samomorilnim namenom skočil v globoko vodo, pa ne mara prijeti za vrvi, ki mu jo pomolijo, da bi ga rešili.)

Drugo vprašanje: Motilo jo je, kar je brala v evangeliju sv. Mateja (13, 13 i. dr.). Tam stoji, da je Jezus govoril ljudem v prilikah. Učenci so vprašali: »Zakaj jim govoriš v prilikah?« Jezus je rekel: »Zato jim govorim v prilikah, ker gledajo, pa ne vidijo, in poslušajo, pa ne slišijo in ne razumejo.« — (Kdo zna to razvozljati? Vzemi novo slovensko izdajo Sv. pisma v roke, pa beri razlago, ki takole pravi: Gledajo čudeže Kristusove, a ne spoznajo, da je Kristus — Mesija; poslušajo Janeza Krstitelja, ki pričuje o Kristusu, poslušajo Kristusa, ki pričuje o sebi, pa so za resnico gluhi. Zato je nastopila zanje kazen po napovedi preroka Izaija [6, 9—10], da slišijo prilike, pa jim njih jedro, zveličalna resnica — ostane prikrito.)

Pravica in svoboda, red in mir, sloga in edinstvo: to so čudoviti blagri Kristusovega kraljestva.

Iz Južne zemlje. Prav lep verski dogodek so doživeli Slovenci v mestu Rosario. Bila je birma. Kakih 500 Slovencev živi v tem mestu. »Bomo napravili birmo«, tako so prosili kaplana Hladnika, ki živi v Buenos Airesu. Kar vse je bilo brž dogovorjeno. — Šolske sestre, ki imajo v Rosariju glavno hišo, so vodile vse priprave. Nekaj dni pred birmo je prišel izseljenški duhovnik g. Hladnik, in 12. oktobra, na dan birme, je bilo polno nepozabnega duhovnega veselja. Na stotine Slovencev, ki žive 20 km daleč naokoli, se je zbralo. Ni mogoče popisati sreče, ki so jo doživeli ob tej lepi slovesnosti, ko je prejelo sveto birmo 75 otrok.

Tudi v Buenos Airesu je bilo nekaj lepih dogodkov. 29. okt. se je zbralo mnogo rojakov v Novi Pompeji, kjer je bil popoldne shod. Na vseh svetnikov dan pa je bila žalna slovesnost za rajne na glavnem pokopališču. Tam ob jugoslovanski grobnici, ki ima lepo kapelo, se je zbralo mnogo rojakov, da pomolijo za svoje rajne. Samo na tem pokopališču spi večno spanje že kakih 500 Slovencev.

19. novembra je bilo veliko romanje Slovencev v Lujan, o čemer bomo že kaj poročali.

Duhovne vaje za dekleta v Mali Loki bodo v januarju samo enkrat, in sicer od 20. do 24. januarja; v februarju pa od 17. do 21. februarja. V adventu smo slišali v cerkvi Pavlov opomin: Čas je, da iz spanja vstanemo! Duhovne vaje vas bodo predramile. Pridite! Priglasite se na naslov: Dom Brezmadežne, Mala Loka pri Ihanu, p. Dom žale. Oskrbnina znaša 85 din.

Bratovščina sv. Rešnjega Telesa letos zopet prosi članice Mar. družbe za brezplačno kvačkanje. Sukanec, vzorce in navodila dopošlje sama. Vsaj nekoliko tega dela naj sprejmejo častilke presv. Evharistije v Marijinih družbah. — Naslov: Kanonik A. Stroj, Pred Škofijo 9, ali: Učit. Valerija Jerajeva, Jegličeva cesta 10/VII.

KONGRES KRISTUSA KRALJA

Resolucije slovenskega zborovanja

(Dalje.)

4. Božja služba.

Da je ljudstvo v resnici verno, najbolj pokaže pri božji službi.

Zato KKK:

1. poudarja pokorščino drugi cerkveni zapovedi: obisk božje službe ob nedeljah in praznikih, in to iz živega prepričanja in srčne potrebe, ne le iz podedovane navade;

2. obsoja:

a) opuščanje sv. maše zaradi izletov in pohodov na gore;

- b) nespodobno razkazovanje in ne-spoštljivo vedenje in pogovarjanje v cerkvi med sv. mašo;
- c) najodločnejše graja veliki madež na našem verskem življenju: postajanje moških med sv. mašo zunaj cerkve. To sramoto naj korenito odpravijo naši možje, zlasti očetje in mojstri: sami naj dajejo lep zgled, proti takim sinovom in vajencem pa naj odločno nastopijo.

3. zahteva, da tudi oblasti skrbe za red pri cerkvi med božjo službo ter prepovedo za časa božje službe telovadbo in hrupne javne prireditve.

KKK nujno priporoča tudi obisk poldanske božje službe ter sv. mašo ob delavnikih, vkolikor je to mogoče.

Obenem se priporoča, da se goji tudi pri nas liturgično gibanje, to je prizadevanje, da se ljudstvo kar najživeje z mašnikom združuje v sveti daritvi. Goji naj se pridno tudi ljudsko petje.

5. Nedeljsko delo.

Nedelja in praznik sta Gospodov dan, zato jih je treba posvečevati. Z nedeljo stoji in pade krščanstvo. Nedelja ni dan zabave, pač pa dan počitka. Po vojni se je razpaslo nepotrebno delo ob nedeljah v tovarnah, zidanje novih stavb, tovarne vožnje in kmečko delo. KKK proti temu oskrunjenju Gospodovih dni odločno protestira in zahteva, da se to zlo odpravi. Zato:

1. katoliško ljudstvo resno pozivlje vse podjetnike, industrijce, rokodelce, obrtnike, kmete in delavce, naj se držujejo ob nedeljah in zapovedanih praznikih vsega nepotrebne dela! Verno ljudstvo pa naj pokaže svojo upravičeno nevoljo vsem, ki nedeljo skrunijo;

2. oblasti naj strogo zabranijo vsako delo v tovarnah in drugod, kolikor ga prepoveduje postava;

3. omeje naj se prepogostne nedeljske telovadne, športne prireditve in igre, zabave, veselice, večkrat s plesi. KKK priporoča vodstvom katoliških društev, naj sporazumno omeje čezmerno število svojih prireditev.

Sveta Neža

Na zemlji jagnje belo Nežika je pestovala. Prišli so trije rablji, da bi jagnje vzeli, to jagnje nežno, belo.

Ni dala ga, je raje dala glavo, je raje dala glavo za nebeško slavo.

Na večni je livadi, na nebeški trati v naročje vzelo Nežo — Jagnje belo — in Jagnje bil je Jezus sam. Anton Zaren.

Za razvedrilo

»Nezaviden« župnik

Dober, ljubezniv župnik je bil nastavljen v neki hribovski fari. Precej po nastopu je opazil, da je v tem kraju uporaba blagoslovljene vode silno izdatna. Kmalu se je pa prepričal, da njegovi zvesti verniki zajemajo iz kropilnika, da polivajo s to vodo grobove. V pridigi je ljudi poučil, kako in kaj, pomagalo pa ni nič. Nekoč je videl na lastne oči, kako je neka ženica s celim vrčem izginila iz cerkve in hitela na pokopališče. Brž se odpravi in stopi proti cerkvi, da bi neposlušno ovčico zalotil pri njenem delu in da bi ji prebral svoje levite. Ostre besede, ki jih je imel pripravljene, so mu pa obtičale v grlu, ko je slišal, kako je dobra ženica ob škropljenju in polivanju grobov izgovarjala ljubeznivo blagoslovilo: »Le pijte, le pijte dušice, četudi vam zavidljivi župnik tega ne privoščil!«

Smešni pripetljaji

Naglica in nepazljivost povzročita marsikatero neprijetno zamenjavo. V dokaz ti-le pripetljaji:

1. Meseca maja l. 1913 je bila v nekem švabskem časopisu taka-le posmrtnica:

»Včeraj je zamenjal naš presrčno ljubljeni oče, ded in soprog solzno dolino in se preselil v boljšo domovino. Dovoljujemo si naznaniti ta nad vse žalostni dogodek vsem prijateljem in sorodnikom.«

2. Neki dunajski agent je bil odpotoval v Južno Ameriko. Od tam je brzojavil svoji ženi. V naglici je pa prinesel poštni raznašalec to brzojavko neki drugi gospé enakega imena v sosedni hiši, ki je bil njen mož prav prejšnji dan pokopan. Ko odpre pošiljko, se začudi, kajti brzojavka je sporočila to-le: »Srečno dospel. Vročina neznosna.«

3. Neka gospa se je pripeljala l. 1913 iz Berlina na Dunaj, kjer je nevarno zbolela. Prenesli so jo iz hotela v bolnišnico. Tu je umrla. Njeni sorodniki v Berlinu so odredili, da je bilo truplo prepeljano na dom. Ko so krsto odprli, so se zavzeli in prestrašili. V rakvi je namreč ležal mrtev ruski general v popolni vojaški opremi. Sorodniki brzojavijo brž na Dunaj: »V rakvi je namesto tete neki general. Kje je teta?« — Odgovor: »Če tete ni v Berlinu, je v Petrogradu.« Sorodniki so stopili takoj v brzojavno zvezo s Petrogradom, odkoder je prišel odgovor: »Pokopljite generala, kjer hočete. Vaša teta je bila z vsemi generalskimi častmi pokopana.«

**Ne pozabite na 500 nagrad.
Naročite takoj »Bogoljuba«!**

Opazovanja

Svet se je čudil

Svetovno časopisje je pisalo in še piše o preprosti mladenki Tereziji Neumann, znani zamaknjenki v bavarski vasi Konnersreuth. Poleti so bili zagnali, da je umrla, pa je še vedno zdrava. V tistih dneh so listi ponovno razpravljali o izrednih dogodkih v Konnersreuthu. Mnogo znanstvenikov je preiskavalo čudovite pojave na njeni osebi. Izrekli so svoje sodbe škofje, duhovniki, bogoslovci, zdravniki in profesorji. Cerkev je previdno odlašala in ni dala nobene avtoritativne (odločilne) izjave. Najznačilnejši pojavi, ki se odigravajo na Tereziji, so tile: »stigmatizacija« (vidni sledovi — rane in krvavenje — Kristusovega trpljenja na njenem telesu), prividi (zamaknjenje in gledanje trpečega Zveličarja), življenje brez hrane — zadnjih 15 let do sedaj. Prejema vsa ta leta samo sveto obhajilo. Ob krvavenju se teža njenega telesa vsled izgube krvi prav nič ne zmanjša.

To so dejstva. Cerkev se ni izrekla, ali so to čudeži ali ne. Tudi ne moremo dolžiti nobenega z mote ali krive vere, če bi te dogodke odklanjal ali jih skušal naravno razlagati. Resnično in neovrgljivo je in tega ne more nihče zanikati, da zamaknjenka Terezija živi res sveto, da spoznava v vsem božjo roko, da silno trpi, a vse iz ljubezni do božjega Odrešenika in iz usmiljenja do grešnikov.

Še tole v dokaz: V družinskem listu »Stadt Gottes« (marčeva številka 1939) je opisal J. W. svoje vtise, ki jih je dobil, ko je zadnji dve leti petkrat obiskal zamaknjeno Neumann v Konnersreuthu. Da zadostimo radovednosti Bogoljubovih bralcev, tu nekaj podatkov iz spisa očividca J. Wa.

Kdor sreča Terezijo pri vsakdanjih opravilih in je mogel biti gost ljubeznivega ondotnega župnika Naberja, se more dodobra poučiti o vsem, kar se v Konnersreuthu že poldruge desetletje godi.

Že pri prvem srečanju je človek prijetno presenečen, ko vidi to preprosto in ponižno vedenje Terezije. Iz njenih oči seva skromna prisrčnost, mir in pobožna nárava. Nastop, obleka, pogled in govorica: vse priča, da imamo pred seboj navadno, pa umerjeno mladenko s posebno dušno milino. Osebnost njena je taka, da brez pomisleka pritrdimo, če slišimo, da je v tako tesni zvezi s trpečim Zveličarjem. Znamenja ran na rokah so zakrita s črnimi, brezprstnimi rokavicami. Hoja je v toliko otežena, ker čuti bolečine, če bi se krepko oprla na ranjeno stopalo. Vsa zunanost pa kaže svežost in zdravje, dasi že 15 let ni zaužila ne hrane ne pijače — razen svetega obhajila.

J. W. pripoveduje, da je bil enkrat povabljen k ondotnemu župniku na malo južino, ko je pomagala streči Terezija. Na mizo je prinesla — »a Bier, a Brot und a Wurscht« — nekoliko kruha, piva in klobaso. Župnik Naber jo šaljivo vpraša: »Na, Resl, willst d' auch was?« — No, Rezika, ali boš tudi malo?« Terezija se nasmehne in de: »Naa, naa, Herr Pfoarrer! Dös brauch i' net!« — Nee, nee, gospod župnik! Teга ne potrebujem!«

Ni treba misliti, da si je Terezija želela te vrste trpljenja, ki ga občuti ob prividu trpečega Zveličarja. Saj se je pogosto izrazila: »Božji Zveličar, ti veš, da tega nisem hotela in da se vsa narava proti temu upira; vendar pa hočem tako, kakor ti hočeš!« Naravno — preprosto govori: »Moj Jezus, jaz te ljubim in bi rada, da bi te tudi drugi ljudje ljubili.« — Bolečine prenaša na slavo božjo in za zveličanje ljudi.

Župnik Naber zatrjuje, da je še vse tako, kakor je bilo za časa 14 dnevne zdravniške preiskave l. 1927. Krajevni župan spričuje isto in prav tako vsa okoliška duhovščina.

Iz najnovejše knjižice »Konnersreuth — ein Rätsel?« (»K. — uganka?«), ki jo je spisal vseučiliški docent dr. J. Winthuis — (založba: Felizian Rauch, Innsbruck 1938) — je povzel J. W. večji odstavek. Iz njega sledeče misli:

»Konnersreuth ni Cerkev, pač pa od Boga prižgana luč, božje razodetje, svetilnik, ki so njega žarki prodrli v najoddaljenejše kraje, je klic usmiljenega Jezusa k nebeškemu Očetu, je krepka pridiga Križanega s prižnice križa grešnemu človeštvu, ki je bilo rešeno s prelito krvjo, s tolikimi solzami in s tako bridkim trpljenjem: »Ljudje 20 stoletja, ki ste v nevarnosti, da se zadušite v neveri, neslogi, v dvomih in materializmu in da se večno pogubite, tudi za vas sem umrl. Glejte, kako vas ljubim! Rad bi še enkrat umrl in prevzel vse muke svojega trpljenja za vas. Ker je pa moje telo povečano in ne more več trpeti, zato sem — kakor že večkrat — izbral zopet enega izmed udov mojega mističnega (skrivnostnega) telesa, svete Cerkve, ki je zmožen trpljenja, da obnavljam v njem vse bolečine mojega trpljenja. Zato sem mu prebodel noge in roke, zato sem mu zadal srčno rano, zato ranil glavo z znamenji trnjeve krone... Vse to obnavljam sedaj na moji zvesti služabnici, da morete z lastnimi očmi gledati, kaj sem sam preстал za vas, za rešenje vaših neumrljivih duš...«

To je globoki pomen Konnersreutha, ki se vsakomur vsiljuje, kdor ga je voljan videti. Ne in zopet ne, Konnersreuth ni uganka...«

Tako omenjena knjižica.

J. W. dostavi: Postni čas povzroča Tereziji Neumannovi povečano in zato občutljivejšo soudeležbo pri trpljenju Jezusovem. Rane na njenem telesu se pomnože, kri teče v obilnejši meri, bolečine so hujše — nova žrtev za grešno človeštvo... Ali ne bomo trpeči Tereziji hvaležni za spravne muke?

Božji namen pri dogodkih v Konnersreuthu je končno isti, ki ga izraža napis nad prižnico ondote cerkve: »Mi pa oznanjamo evangelij Jezusa Kristusa-Križanega!«

To nemško dekle, ki doživlja trpljenje Jezusovo tiho in dostojanstveno, je glasen opomin površnemu svetu: »Ljudje božji! Ne glejte name v svoji radovednosti, marveč ozirajte se z iskreno ljubeznijo in skesanim srcem na križanega Zveličarja, ki ga tudi jaz iz dna srca ljubim: vsled te ljubezni krvavam in trpim.«

Odgovori

T. Tr.: Kaj so to »dogme«? Zakaj se nekateri o njih prezirljivo izražajo?

Dogme so verske resnice, ki nam jih je Bog sam po prerokih in očakah in končno po svojem lastnem Sinu razodel. Prezirljivo more o dogmah govoriti le človek, ki ne ve, kaj »dogma« pomeni, ali pa je že docela prišel ob vero.

Dobe se tudi ljudje, ki mislijo, da je vsak stavek, ki ga berejo v kakšni nabožni knjigi ali slišijo iz ust pridigarja — že dogma. Ti niso prav poučeni. Med dogme n. pr. ne spadajo legende o svetnikih in blaženih, ki so se ohranile po ustnem izročilu; poročila o njih čudežnih delih, o njih prikaznih in prividih tudi niso dogme ali verske resnice, ker take legende in taka poročila niso od Boga razodeta in ker so se mogle pri razširjanju takih poročil vriniti tudi zmote.

Novo dogme v dobi po Kristusu sploh niso več v božjem načrtu, ker je z apostolsko dobo končano tudi nadnaravno razodetje verskih resnic. Ko so v poteku cerkvene zgodovine papeži na vesoljnih cerkvenih zborih ali pa brez njih proglasili nekatere resnice kot dogme, s tem ni rečeno, da so povedali kak nov nauk, marveč so samo ugotovili, da je dotični nauk od Boga razodet, da se ga je Cerkev že poprej držala in da ga morajo vsi verniki sprejeti kot od Boga razodeto resnico.

Dogme torej niso od ljudi dognana spoznanja, marveč od Boga razodete resnice. Take resnice so n. pr.: Učlovečenje Sina božjega, smrt Odršenikova za nas, njegovo vstajenje in vnebohod, njegova pričujočnost v oltarnem Zakramentu, poslanje Sv. Duha, večno poplačilo dobrega in večna kazen hudega i. dr.

Sv. cerkveni očetje so nam izročili še marsikatero nauke, ki so se jih oprijeli vsi katoličani, dasi niso od Cerkve proglašeni kot dogme ali verski nauki. Tako n. pr. uči sveta Cerkev v pridigah in v svojih obredih, da je bila prečista Devica Marija po svoji smrti tudi s telesom sprejeta v nebesa; saj imamo celo poseben praznik vnebovzetja Marijinega. In vendar to izročilo danes še ni dogma v strogem pomenu besede.

Kaj spada pod dogmo, to najdemo v apostolski veroizpovedi in v Katekizmu. Vsakdo se more o dogmah svete Cerkve poučiti in prepričati. Skritih, tajnih naukov in skrivnostnih dogem katoličani nimamo.

F. H.: Večkrat slišimo v cerkvenih govorih ali beremo v verskih listih, da se sveta Cerkev imenuje »mistično« telo Kristusovo. Prosimo, razložite nam, kako je to umevati?

»Mistično telo« je toliko kot skrivnostno telo Kristusovo. Kar je skrivnostnega, ni prav lahko razjasniti. Hočemo poskusiti.

V katekizmu se učimo, da je sveta Cerkev verska družba, katero je ustanovil Jezus, da vodi ljudi v zveličanje. Ta družba uporablja skupna sredstva pod skupnim vodstvom, da doseže skupni cilj. Pri vsaki občestveni družbi je odločilnega pomena glava, vodstvo. Ta glava Cerkve je Kristus, ki si je z učlovečenjem privzel prav za prav dvojno telo: svojo pravo (fizično) in duhovno ali mistično telo — in to je sveta Cerkev, ki smo nje udje tudi mi.

O tem skrivnostnem, duhovnem telesu Kristusovem govori na mnogih krajih tudi Sv. pismo. Sv. apostol Pavel piše Korinčanom: »Ali ne veste, da so vaša telesa udje Kristusovi? Ali naj torej vzamem ude Kristusove in jih napravim ude hotnice? Teža ne!« (I Kor 6, 15.)

Apostol razlaga tu tesno zvezo Kristusovo z nami in pa, da mora biti to najmočnejši nagib, da varujemo svoje telo vse nečistosti. Sv. Pavel je hotel reči: Ali ne veste, da vaša telesa skupaj storé Cerkev, ki je nje glava Kristus?

In zopet kliče isti apostol: »Vi ste Kristusovo telo in posamez udje.« (I Kor 12, 27.)

Vsi kristjani skupaj so telo Kristusovo; sleherni izmed vas je ud domače verske občine, ta pa je ud vesoljne Cerkve.

Pri svetem krstu smo postali člani svete Cerkve in obenem udje skrivnostnega telesa Kristusovega. Tako se uresničuje med nami Kristusova molitev pri zadnji večerji, ko je prosil nebeškega Očeta:

»da bi bili vsi eno, kakor si Ti, Oče, v meni in jaz v Tebi...«

Isto misel o skrivnostnem telesu Kristusovem, (kar je sv. Cerkev), potrjuje tudi prilika Jezusova: »Jaz sem trta, vi ste mladike...« (Jan 15, 1.)

(Obširneje pozneje enkrat.)

S. R. — Gorica: Misel dobra, oblika (rima, merilo i. dr.) ne ustreza. Zdravo jedro mora biti zavito v lep ovoj, kakor ga zahtevajo pesniška pravila.

Dobre knjige

Bog med nami. Obiskovanja in premišljevanja v presv. Zakramentu pričujočega Boga. — J. E. Kalan. II. natis. Založila Jugosl. knjigarna v Ljubljani. Cena 44 din.

Po dolgem času smo dobili zopet tolikanj zaželeno, priljubljeno knjigo »Emanuel« — po naše: Bog med nami.

Ali veste, kaj se to pravi: »Bog med nami!« — vprašuje pisatelj v uvodnih besedah. Ali kaj mislite na to? Ali vam kaj uhajajo misli k njemu, ki noč in dan v naši sredi misli na nas? Ali se zavedate te velike in vesele resnice?...

Ta nova knjižica vam hoče to čudovito in nepopisno veselo resnico živo predočiti: Bog je med nami! Knjižica ima tri dele. V prvem se nam odkriva skrivnostno življenje Jezusovo v tabernaklju —: življenje ljubezni, ponižnosti in požrtvovalnosti. — V II. delu imamo 30 krasnih premišljevanj, ki nam kot sončni žarki svetijo v tabernakelj in v sv. Hostijo. — V III. delu se primerja zemeljsko življenje Jezusovo — z življenjem njegovim v tabernaklju. Ta premišljevanja nas preverijo, kako čudovit zaklad imamo v svoji sredi.

Knjižica ni namenjena za skupno molitev pred tabernakljem, ampak zasebni molitvi, tihe-
mu češčenju in premišljevanju. »Srečni smo« —
pravi v predgovoru pisatelj — da moremo to iz-
brano duhovno hrano podati vam, Boga ljubeče
duše, da se božjega Zveličarja še bolj oklenete.
— Zadnje strani so odločene za »Molitvenik«.

Širite to knjižico v slavo Emanuelu! Cena
44 din se zdi obilna, a je treba vedeti, da je obseg
nenavadno velik: 408 strani, papir lep, vezava
čedna. Hvalno je treba omenjati tudi pravilno in
nepokvarjeno slovenščino te izdaje.

Božji otroci. Spisal dr. Vilko Fajdiga. Založilo
Škofijsko vodstvo Marijinih družb. Naroča se v
Pisarni Marijinih družb, Ljubljana, Streliška ulica.
— Lepa knjižica je namenjena vsem, ki bi radi
videli, da bi duhovne vaje obrodile trajne sadove.
Govori o sreči božjih otrok, o grehu in spovedi,
o Mariji in presv. Rešnjem Telesu i. dr. Primerna
je za duhovno branje, za mesečne obnove in tudi
za duhovne vaje. Toplo priporočamo.

Srce žari v ljubezni. Devet pesmi na čast
presv. Srcu Jezusovemu (sv. R. T.) za mešani
zbor. Zložil Matija Tomc. Samozaložba. Cena po-
sameznemu zvezku 12 din (10 zvezkov eden 12 din,
drugi po 6 din).

Prof. Matija Tomc se je uvrstil med marljive
naše cerkvene skladatelje na ono mesto, kjer stoje
prvi mojstri. Zbirka »Srce žari v ljubezni« je prav
čedna. Te pesmi, ki so uglasbene na besedilo
g. Gr. Malija (razen ene), zvene po domače, kakor
se prilaga slovenskemu ušesu. G. skladatelj se je
oprijel — kakor se zdi — prijetne, umerjene,
zložne in ne strme poti, po kateri je hodil pri-
ljubljeni p. Hugolin.

Zvezek v pripravi obliki, z lepim tiskom
notolitografije Fuchs v Zemunu, bo dobil časten
prostor v vseh zbirkah cerkvenih zborov.

Sejavec. Spisal dr. Egidij (dr. And. Pavlica).
Nedeljsko branje, pouk, zgodovina, legen-
de. Cena 4 lire. Gorica. Dobiva se v Jugoslov.
knjižarni v Ljubljani.

S tem 11. snopičem (str. 1433 do 1751) je to
delo skončano. Izide še prilično 12. snopič, ki bo
obsegal branje za posebne priložnosti in praznike.
Snopič po 16 din.

Čas novih koledarjev se bliža:

Klaverjev misijonski koledar, 1940, ima na
96 straneh mnogovrstno in mikavno vsebino iz
misijonskih krajev. Mnogo slik. Cena 5 din.

Misijonski koledarček za mladino — 3 din.
(Ljubljana, Metelkova ulica 1.)

Prošnje in zahvale

Neimenovana iz Š. se zahv. sv. Judu Tadeju
in Mariji Pom. za rešitev iz nesreče in za zbolj-
šano zdravje. — Fr. Uršič se srčno zahv. Mariji
Pomočnici kristjanov in sv. Tereziji Det. J. za
srečno uspelo operacijo. — Kmet Franciška (Do-
brnič) se zahv. Materi božji na Brezjah za doblje-
no zdravje. — E. M., R. se priporoča sv. Judu Ta-
deju in † misijonarju Ign. Knobleharju za pomoč
v težki pravdni stvari in mučnem položaju, ob-
nemem se zahv. za dosedanje uslišanje. — Urbanija
A. iz K. se priporoča presv. Srcu J. in M. ter
sv. Tereziji za milost red. stanu. — Za družinski
mir se priporoča druž. U.

(O p o m b a : Sporočili smo že, da bomo vsled
želje prevzv. gosp. knezoškofa prevzemali odslej
samo prošnje in zahvale † škofu Frideriku Baragu.
— Uredništvo.)

Iz alkoholovega paševanja

Bali smo se, da bo bogato češpljevo leto
rodilo tudi nesrečo, kar se je res zgodilo:
Ponekod so namreč nakuhal preobilo žganja,
ki je že v tem razdobju povzročilo dovolj
krvavih spopadov in pijanskih grehot, da ne
govorimo o drugih škodljivih in usodnih na-
sledkih: Kronika pretepev in pobojev znatno
narašča, nezgod pri delu in prometu, povzro-
čenih po alkoholu, je čimdalje več. Kdo pa
naj našteje vse družinske žalostne pri-
zore po vaseh in soseskah in vse hudo, ki
prihaja iz alkoholne peči! Kdo danes bolj
izpodkopuje moč, zdravje, srečo, mir in bla-
goslov — kot nesrečni alkohol!? Kaj bo s
prihodnjim rodom, ki so njega pričetki že
zastrupljeni z alkoholno krvjo in se že v zi-
belki hrani s poalkoholjenim mlekom?

Življenje, ki diši po alkoholu, otežuje
vsako kulturo, prosvetno skrb, saj demon
alkohol človeka vsega otopi, razvija v njem
najnižje načone, ga poživini tako, da zgubi
smisel za višje vzore.

Premislimo vendar resno vse to in pre-
tehtajmo nevarnost, ki preti našemu narodu,
če bodo vsa protialkoholna svarila, vse to-
zadevno poučevanje — bob ob steno. Če pro-
pade mladina — bo vse zgubljeno!

Iz uprave »Bogoljuba«

**Glede 500 nagrad, ki se bodo po žre-
bu dodelile dosedanjim in novim naročni-
kom »Bogoljuba«, je bilo določeno, da
mora naročnino za vse leto 1940 plačati
do 15. decembra, kdor hoče dobiti pravico
do žrebanja.**

Iz nekaterih krajev so nas prosili, naj
bi ta rok podaljšali. Tej želji ustrezamo
zlasti zato, ker bodo naročniki in propa-
gandisti prvo številko »Bogoljuba« za leto
1940 imeli v rokah že pred božičem in bo
zaradi tega mogoča bolj uspešna agitacija.

Podaljšujemo torej prej določeni rok
za plačevanje naročnine za 30 dni, tako
da bodo imeli pravico do žrebanja vsi tisti,
ki bodo poravnali naročnino za l. 1940 do
15. januarja 1940. Žrebanje 9. februarja.

Upravništvo »Bogoljuba«.

Za sveti Božič, za božične dni in za
novo leto 1940 povzamemo angelski sveto-
nočni pozdrav:

»Slava Bogu na višavah in na zemlji
mir ljudem, ki so Bogu po volji!« —
in želimo, da bi se uresničeval z vso bogato
in osrečujočo vsebino.

Uredništvo.

VSEBINA: Članki: Najganjlivejši praznik. (A. Č.) — Svetovna molitvena osmina. (J. Simenc.) — Kdaj do-
bimo narodnega svetnika? (A. Č.) — Da ne bo zmede. (J. Zabukovec.) — Krščanska družina:
Doma so pripovedovali. (J. Langerholz.) Razgledimo se! (A. Č.) Marijine družbe. Dve važni nalogi. (C. P.) — Kaj
se vse dogaja... (A. Č.) KA & MD. (J. Langerholz.) — K luči. Večerni razgovori. (P. dr. Roman Tominec.) — Sveti
obredi: Kaj hočemo... Lstik: Carstvo brezbožnikov. (Croidys-Olinšek.) — Pesem: Marijin Božič. (Iva Tušar.)
Iz življenja Cerkve: Iz kraljestva sv. ljubezni. — V službi Kristusa Kralja. Razno. Za razvedrilo. Dobre
knjige. Odgovori. Svet se je čudil...

Cena »Bogoljuba«: za posamezne naročnike 20 din. v skupinah po 18 din; v Nemčiji 2 Rm; v Italiji 10 lir; v Fran-
ciji 12 fr.; v Ameriki 050 dol. letno. — Izhaja mesečno.

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljuba« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se
naslovi: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar apostolstva molitve za januar 1940.

Splošni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
Splošni in posebni namen sv. očeta. | Kristjani v misljonih, ki so ločeni od prave Cerkve.
Mesečni zavetnik: Sv. Gregorij, škof (4.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno čiščenje sv. Rešnjega Telesa	
			Ljubljanska škofija	Lavantinska škofija
1	Poned.	Novo leto	Ljubljana, Trnovo	Stari trg
2	Torek	Ime Jezusovo	Dobrava p. Kr.	Stari trg
3	Sreda	Genovefa, devica	Veliki Gaber	Sl. gr. Sv. Mart.
4	Četrtek	Gregorij, škof	Zadeve naših škofov	Sl. gr. Sv. Mart.
5	Petek	Telesfor p., mučenec	Da bi živeli v duhu posvetitve S. J.	Maribor, 8. sestre
6	Sobota	Razglašenje Gosp.	Naša Katoliška akcija	Moste v Ljubljani
7	Nedelja	Sv. Družina	Apostolstvo mož in fantov	Stari log
8	Poned.	Severin, opat	Duhovne vaje in misijoni	Mozelj
9	Torek	Julijan, mučenec	Reveži in brezposelni	Ljubljana, Leonišče
10	Sreda	Agaton, papež	Posvetitev družin Sreč Jezus.	Begunje p. Lescah
11	Četrtek	Higin p., mučenec	Mladina po šolah	Olševac
12	Petek	Tacijana, muč.	Dobrodne ustanove	Borovec
13	Sobota	Veronika, devica	Teško skušani in padli	Ljublj., zav. sv. Jož.
14	Nedelja	2. po R. Hilarij, c. uč.	Posvečevanje nedelje	Unec
15	Poned.	Pavel, puščavnik	Verska vzgoja po družinah	Podzemelj
16	Torek	Marcel, p., mučenec	Da bi nas Bog obvaroval vojne	Sora
17	Sreda	Anton, puščavnik	Duh spokornosti in žrtve	Zelezniki
18	Četrtek	Petrov stol, Rim	Delo za sveto zedinjenje	Ljubljana, Sv. Peter
19	Petek	Kanut, kralj	Apostolstvo sv. Cirila in Metoda	Spitališč
20	Sobota	Fabijan in Bošt.	Vojaki in sovražniki	Kočevarje
21	Nedelja	1. predp. Neža	Da bi cenili sveto devišstvo	Sela pri Kamniku
22	Poned.	Vincencij, muč.	Neustrašenost v veri	Goriče
23	Torek	Zaroka Mar. D.	Zenini in neveste	Poljane pri Topl.
24	Sreda	Timotej, škof	Duhovniki in bogoslovci	Brezovica
25	Četrtek	Spreobr. Pavla	Misijonarji v poganskih krajih	Vrhnika
26	Petek	Polikarp, šk., muč.	Pogostno sv. obhajilo	Mavčiče
27	Sobota	Janez Zlat., šk. c. uč.	Pokristjanjenje naših šol	Ljubljana, uršulinke
28	Nedelja	2. predp. Peter Nol.	Redovniki in redovnice	Kodeljevo M. d.
29	Poned.	Franč. Sal., šk. c. uč.	Nabožni pisatelji	Ljublj., Rakovnik
30	Torek	Martina, dev. muč.	Skupna molitev v družinah	Peče
31	Sreda	Janez Bosko, spozn.	Salezijanci. Ta mesec umrli	Groblje

Odpustki za januar 1940.

1. Ponedeljek. Novo leto. P. o.: 1. čl. br. Sreca M.; 2. čl. družbe kršč. družin; 3. istim kakor 16. dan.
2. Torek. Ime Jezusovo. P. o.: 1. danes ali v osmi- ni vsem, ki prejmejo sv. z., so pri sv. maši in molijo p. n. sv. o. V nedeljo zadostuje v ta namen biti pri eni sv. maši; 2. istim kakor 16. dan.
3. Sreda, prva v m. P. o.: vsem, ki opravijo kako nabožno vajo na č. sv. Jožefu, prejmejo sv. obh. in molijo p. n. sv. o.
4. Četrtek, prvi v m. čl. br. sv. R. T. p. o. v br. c.; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. c.
5. Petek, prvi v m. P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. kakor večeraj; 2. vsem, ki nekoliko premišlujejo dobrot- ljivost sv. S. J. in prejmejo spravno sv. obh.; 3. čl. br. sv. S. J.
6. Sobota, prva v m. Razgl. Gospodovo. P. o.: 1. čl. br. N. Lj. G. presv. S. v br. cerkvi; 2. onim, ki nosijo viš. škapulir; 3. čl. r. v. br. v br. cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo; 4. čl. družbe živ. r. v. v. 5. čl. br. za duše v v.; 6. čl. družbe kršč. družin; 7. čl. družbe sv. Petra Kl., ako obiščejo cerkev in molijo za razš. vere in p. n. sv. o.; 8. istim kakor 16. dan; 9. vsem, ki opravijo kako nabožno vajo na č. Brezmadežni, da zadostujejo za njej storjena razžaljenja, in molijo p. n. sv. o. — V. o.
7. Nedelja, prva v m. Sv. Družina. Čl. r. v. br. 3 p. o.: a) če v bratovski cerkvi molijo p. n. sv. o.;

- b) če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpost. sv. R. T.; c) če so pri mesečni procesiji. — P. o.: 1. čl. br. sv. S. J.; 2. onim, ki nosijo viš. škapulir; 3. čl. družbe kršč. družin, kjer se danes ponovi posvetitev sv. Družini.
  16. Torek. Sv. Berard in tov. P. o. vsem verni- kom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjered- nikom tudi v žup. cerkvi, kjer ni redovne.
  19. Petek. Bl. Berard. P. o. istim kakor 16. dan.
  23. Torek. Marijina zaroka. P. o. čl. družbe kršč. družin.
  25. Četrtek. Spreobrnjenje sv. Pavla. P. o. čl. br. Sreca M.
  27. Sobota. Sv. Angela. Kjer se obhaja god svet- nice, p. o. istim kakor 16. dan.
  28. Nedelja, zadnja v m. Bl. Odoirk. P. o.: 1. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno odmolijo sv. r. v.; 2. istim kakor 16. dan.
  29. Ponedeljek. Sv. Frančišek Sal. P. o. čl. zveze afr. tiska.
  30. Torek. Sv. Hiacinta. P. o. istim kakor 16. dan.
- 1) P. o. pomeni popolni odpustek; br. = bratov- sčina; br. o. = bratovska cerkev; žup. c. = župnijska cerkev; v. o. = vesoljna odveza tretjerednikom; r. v. = rožni venec; čl. = člani; sv. R. T. = sv. Rešnje Telo; N. Lj. G. = naša Ljuba Gospa; p. n. sv. o. = po namenu sv. očeta; sv. z. = sveti zakramenti; sv. obh. = sv. obhajilo; sv. S. J. = sv. Sreč Jezusovo; v m. = v mesecu; na č. = na čast.

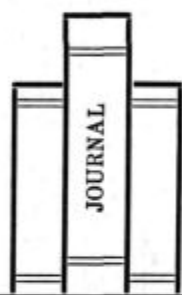
LJUDSKA POSOJILNICA V LJUBLJANI

ZADRUGA Z NEOMEJENIM JAMSTVOM

LJUBLJANA, MIKLOŠIČEVA CESTA 6 (V LASTNI PALAČI)

OBRESTUJE HRANILNE VLOGE
NAJUGODNEJE. NOVE IN STARE
VLOGE, KI SO V S A K Č A S
IZPLAČLJIVE, OBRESTUJE PO

4% PROTI ODPOVEDI DO **5%**

SALDA-KONTE ŠTRACE, JOURNALE, ŠOLSKE ZVEZKE,
MAPE, ODJEMALNE KNJIŽICE, RISALNE BLOKE ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

Jugoslovanske tiskarne

V LJUBLJANI, KOPITARJEVA ULICA ŠT. 6/II

Jugoslovanska tiskarna

v Ljubljani

Kopitarjeva ulica 6

dobavlja v okusni opremi: knjige, brošure, cenike, jedilne
liste, etikete, diplome, razglednice, letake, plakate, tiskovine,
za tujsko propagando, za poslovno reklamo, za urade,
trgovino in obrt ter vse ostale tiskovine bodisi v eno- ali
večbarvnem tisku, izvršene potom

KNJIGOTISKA, LITOGRAFIJE ali BAKROTISKA

Izdeluje tudi vse za ilustriranje tiskovin potrebne osnutke
risbe, predloge in

KLISEJE

TOČNA POSTREŽBA • • UMERJENE CENE

Oznanjam vam veliko veselje

